SOLDATUL

Nr. 240 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

DUȘMANUL NEVĂZUT

Decând se știe lumea în năzuințele ei de mai bine, orice mare biruință a costat, scump, vieți și sânge omenesc. Bravura e arma celor cinstiți, a celor ce cred cu tărie în adevăr și dreptate, iar bravură înseamnă să știi să primești lovituri, ca să poți lovi și mai cu temeiu adversarul. Numai lașii, fățarnicii și nevrednicii nu vor înțelege niciodată ce înseamnă voluptatea eroică a luptei drepte. Aceștia n'au cum să cunoască sublima satisfacție a datoriei împlinite, până la capăt și sunt cei dintâi, cari schiaună sau mârâie, se văicăresc sau critică, poartă vorbe de spaimă și dau frâu liber fanteziei lor mitomane, ori de câte ori situația luptei pare, pentru o clipă, nefavorabilă. Aceștia sunt efectivele dușmanului nevăzut al bicisniciei.

Din fericire, nici n'avem a ne îngrijora de o prea frecventă apariție a acestui tip inferior în comunitatea noastră națională, nici nu e nevoie de prea iscusite arme ca el să fie stârpit repede, imediat ce se manifestă ca atare. Bicisnicul nu rezistă unei înfruntări bărbătești și e destul să i se ceară să-și explice propria lui spaimă, ca vorba să-i înghețe pe buze, neputincioasă.

Mai periculoși sunt cei ce au „idei" și caută mereu în alternanțele inevitabile ale luptei confirmări doctrinare pentru particularismul lor ideologic. Oamenii aceștia n'au isbutit să se integreze în suprema voință colectivă a națiunii de a birui, n'au simțit niciodată fiorul sacru al instinctului național, care indică, totdeauna just, de unde vine primejdia și n'au adus nimic întru desăvârșirea biruinței. Stau și pândesc, pasivi, când lucrurile merg bine, ori indiferenți când alții mor sau sângerează pentru gloria neamului lor, dar neînduplecați și foarte activi când li se pare că au găsit cea mai palidă justificare pentru nemernica lor izolare. Aceștia trebuie tratați fără cruțare. Trebuie treziți cu brutalitate, dacă sunt de bună credință, trebuie denunțați și scoși din rândurile celor vrednici, dacă nemernicia lor a lunecat până la zona infamă de a sluji dușmanului de dincolo de linia focului, contra căruia luptăm.

Războiul e un lucru aspru și verificările lui dau în tabela de probe cele mai multiple și variate surprize. Războiul pe care îl ducem la Răsărit a dovedit cu prisosință minunatele calități ostășești ale neamului românesc, robusta lui structură morală și o superbă conștiință națională. Iar dacă în căldărușa rezultatelor a căzut și ceva zgură, să n'o lăsăm să ne înăbușe, obraznică sau inconștientă, toate înaltele cuceriri morale cu care au împodobit ființa sacră a românismului eroii noștri de pe frontul contra bolșevismului.

D. I. Cucu

Pe aerodroamele noastre de iarnă activitatea este în toiu. Un echipaj se întoarce din misiune, după ce a bombardat coloane inamice în cotul Donului
(S. P., Stere P.)

„LĂSAȚI-LE DOAR OCHII SĂ PLÂNGĂ"

In anul 1812 rușii ocupă cele două principate românești, pentru menținerea ordinei și garantarea vieții și averii locuitorilor.

Toți istoricii noștri sunt unanimi în a recunoaște, că niciodată populația țării n'a fost supusă unui tratament mai neomenos, decât acela la care au supus-o rușii. Jafurile se țineau lanț, omorurile și asasinatele se succedau neîncetat. Nimeni nu mai era sigur pe averea și viața sa. Soldații ruși pătrundeau în casele românilor, le furau ultima bucată de pâine, le necinsteau femeile și apoi în urmă le luau și viața celor batjocoriți și necinstiți. In fiecare noapte, în fiecare sat isbucnea câte unul sau două incendii, puse la cale de ostașii Moscovei.

O delegație de români, luându-și inima în dinți, s'a prezentat generalului Kutuzoff, comandantul armatelor de ocupație, cerșind milă și îndurare pentru populația năpăstuită. Răspunsul generalului caracterizează pe deplin mentalitatea rusească. El a dat următoarea poruncă celor de sub ordinele sale: „Lăsați-le doar ochii să plângă".

Niciodată, în cursul celor mai sălbatice vremuri, un comandant de oști cotropitoare n'a dat un răspuns mai neomenos decât generalul Kutuzoff. „Lăsați-le doar ochii să plângă".

Rușii au mai trecut și altădată peste trupul țării noastre. Intotdeauna veneau ca prieteni și apoi procedau ca niște lupi ajunși în țarcul oilor. Țara era jefuită dela un capăt la altul — populația măcelărită.

In anul 1877—1878, rușii sunt strâmtorați de turci. Armata rusească e în plină descompunere și se așteaptă prăbușirea. Comandantul oștilor rusești de atunci, un mare duce, se adresează regelui Carol, cerând ajutor. Mica, dar brava armată română sare de îndată în ajutorul muscalilor și la Plevna turcii sunt înfrânți de armata română, iar oastea rusească izbăvită de pieire.

Drept mulțumită pentru ajutorul dat, armata rusească acum victorioasă, se dedă la acte de barbarie împotriva populației, iar Basarabia ne este răpită.

In anii 1916—1917, îi avem din nou prieteni și aliați. Rușii veniți să ne dea ajutor, caută prin toate mijloacele să ne stingherească. Păstrând obiceiul din trecut, ei se dedau la jafuri. Gospodăriile țărănești sunt distruse și proprietarii maltratați fără nici o considerație. Bolșevismul îi sălbătăcește și mai mult și ostașii români sunt invitați de ruși să procedeze la fel cu ei, omorându-și ofițerii și procedând la jaf. Răspunsul ostașului român este însă demn și mândru. Soldatul nostru ridică arma, nu pentru a-și ucide comandanții, ci pentru a alunga din țară pe jefuitorii sălbateci. Rușii sunt bătuți într'un mod rușinos, hoardele bolșevice sunt alungate până dincolo de Nistru și Basarabia românească e eliberată.

Ultimul act al sălbătăciei rusești față de noi îl trăim în anul 1940. Comuniștii se simt stăpâni pe situație și procedează în consecință. Românii sunt somați să părăsească Basarabia și Nordul Bucovinei în câteva zile. Termenul acceptat de români este călcat de comuniști, cari pătrund în prima zi în teritoriul românesc, atacă armata română și nu se opresc decât în fața unei reacțiuni viguroase din partea românilor.

Basarabia și Nordul Bucovinei ocupate, bolșevicii încep prin a introduce obișnuita lor teroare. Toți acei cari încercau să schițeze cel mai neînsemnat gest de protestare erau uciși fără niciun fel de judecată sau trimiși în Siberia, de unde nu mai există reîntoarcere.

Eliberarea Basarabiei a scos la iveală lucruri înfiorătoare. Au fost găsite sute de cadavre mutilate îngrozitor. Sute și mii de români, cari n'au avut altă vină decât aceea de a se fi născut români și de a nu fi voit să treacă în rândul bolșevicilor. Tot ceeace neamul nostru a avut mai bun și mai ales a fost șters de pe suprafața pământului.

Aceasta este în rezumat istoria relațiunilor noastre cu Rusia. Ori de câte ori ne-am întâlnit, numai noi am pătimit. Ori de câte ori istoria ni l-a scos în cale, rușii s'au purtat în chipul cel mai mișelesc. Dorința lor a fost întotdeauna aceea de a ne înghiți.

Lăsați-le doar ochii să plângă — a spus Kutuzoff. Tovarășul Stalin, mai fioros la chip și la suflet nu ne-ar mai lăsa nici măcar atât. Bolșevicii ne-ar lua până și lumina ochilor și mai presus de toate ne-ar ucide sufletele, fără de care nici o viață nu merită să fie trăită.

Așa se explică dârzenia cu care luptăm la răsărit. Avem de înfruntat cel mai nemilos dușman și trebue să-l înfruntăm până la victoria finală, căci altfel ne săpăm singuri mormântul.

AVUȚIA PUBLICĂ

Direcțiunea Inventarului Avuțiilor Publice, pe baza directivelor fixate de d. ministru Titus Dragoș, a trimis o circulară tuturor ministerelor, arătând normele după care trebuie întocmit inventarul Statului pe anii 1941—1943.

In legătură cu această măsură este important de relevat creșterea avuției publice prin exproprierea imobilelor evreești. Este un capitol asupra căruia trebue să se stărue neîncetat, deoarece măsura de expropriere a averilor evreești și trecerea lor în patrimoniul Statului, pentru ca mai târziu să ajungă în mâna particularilor, exclusiv de origină etnică română, este de importanță capitală.

Păcatele conducerii de stat din trecut, au lăsat ca toate bogățiile țării noastre să fie acaparate de streini și mai ales de evrei. Sosit gol într'un sat din Ardeal, Moldova sau Basarabia, evreul își deschidea o crâșmă și în cel mai scurt timp reușea să devină mare proprietar. Exemplul celei dintâi familii evreești prindea, soseau verii, cumetrii și alți coreligionari și în scurt timp moșia românească trecea în mâinile perciunaților.

Exemplul se repeta în mai mare la orașe. Palate impozante se ridicau semeț pe toate arterele principale ale orașelor și toate aceste palate erau proprietate evreiască. Să ne gândim numai la situația din București, unde evreii deveniseră proprietari aproape exclusiv ai tuturor blocurilor.

Mareșalul Antonescu a ținut să intronеze pe tot cuprinsul țării dreptatea românească. Veneticii înecați în osânză, au trebuit să restituie ceeace au luat dela țară, fără să fi dat în schimb ceva.

Legile de românizare precizează că toate aceste imobile vor fi scoase la licitație și atribuite apoi românilor. O serie de avantagii sunt acordate văduvelor, orfanilor și invalizilor de războiu, pentru ca aceștia să nu poată fi înlăturați de la licitații de către speculanți sau acei cari au capitaluri mari și ar dori să le plaseze în acest mod.

Iar pentru ca invalizii sau cei cari luptă pe front să poată fi prezenți la licitații, Mareșalul Antonescu a hotărît ca executarea trecerii proprietăților foste evreești asupra românilor, să nu se facă decât după terminarea războiului.

Până la rezolvarea definitivă a situației imobilelor expropriate, guvernul a căutat să împărtășească într'o măsură posibilă populația românească de această importantă avuție. Astfel s'a hotărît ca toate imobilele rurale să fie arendate românilor, dându-se posibilitatea de existență unor familii, cari n'aveau în trecut mijloacele necesare unor arendări.

In orașe, organele de românizare au procedat la închirierea apartamentelor din proprietatea Statului, românilor, evacuându-se în acest scop chiriașii evrei. Problema locuințelor, care în trecut luase aspecte atât de grave, mai ales în Capitală, pentru funcționărime și alte categorii de locatari, a fost rezolvată în modul cel mai fericit.

Inventarierea avuțiilor publice va arăta cât de mult s'a lucrat la acest capitol. Ințelegerea pe care a avut-o guvernul în această privință, va da rezultatele cele mai mulțumitoare într'un viitor apropiat.

Ion Munteanu

Pagina Literară

HAGI-MINCIUNĂ

de N. PORA

Decâteori se ivește Hagiul, toată lumea tace, toți ciulesc urechile. El își caută loc așezându-se tacticos, vesel nevoie mare, când simte toți ochii ațintiți pe el. Ii place să fie înconjurat de dragoste, ca să se simtă la largul lui. Atunci renaște par'că, prefăcându-se de abinele, și uitând de toate, pornește.

Incepe de obiceiu cu un mezelic — o minciunică ușoară ca un balon de săpun — vre-o năzbâtie ce face parte din domeniul minciunilor publice, în deobște știute și întâmplinate de toți cu un zâmbet îngăduitor.

Insă, pofta vine mâncând, — pe măsură ce s'aprinde, Hagi-Minciună le croește tot mai umflate, tot mai boacăne, până ce ochii multora se ească uimiți, năuciți de atâtea gogorițe neașteptate.

El își are gogoașa pregătită gata, potrivită, la îndemână, oarecum, pentru fiecare, când prinde să depene din caerul minciunilor, cu o mutră plină de evlavie, cu ochii ațintiți în tavan, despicând adevărul adevărat, de mai mai să creadă și el ce îndrugă.

Iar unde se simte urmărit cu luare aminte, crește inima în el, se înfioară, și prinde să țeasă broderiile, înfloriturile unor peripeții ne mai pomenite.

E minunat Hagiul în izvodiri de acestea! Par'că ar fi scoborâtor din cine știe ce neam de viță străbună din mincinoși, atât de departe îl duce setea lui de prefacere a adevărului, ba chiar de a clădi ceva nou, în vasta împărăție a minciunei.

Cum te zărește, îți și toarnă una:

— Ei, „mon ser", nici să dai cu gândul ce mi s'a întâmplat!

— Ce? spui îngrijorat.

— Știi... cu dusul meu, eram s'o pat cât de bună...

— Cum, nu'nțeleg! Piscul „Omul" a ajuns să fie urcat tare ușor...

— Stai să vezi, nici nu-ți închipui!

Și dregându-și glasul puțin, trăgând cu năduh din țigare:

— Cum știi, când am plecat, eram patru: eu, Năstrapă, Cointineanu și Păltiniș, — iar când am început scoborâșul cu o călăuză tare iscusită, mergem noi, mergem, cale de un ceas aproape, în tihnă, spre stâna de pe piscul celălalt... Cum îi zice?... Ei și când să tăbărâm acolo, la vâltoare...

— Ce vâltoare? Că nu știu nici una prin partea locului!...

— Stai, frate, ai puțină răbdare: când ai fost tu, își schimbase albia, mi-a spus călăuza, d'acuș se întorsese la matcă... Și când colo ce să vezi? Păltiniș, nicăieri... „Uhuu!... măă!... Iorgule... măă!..." îi strigăm noi din toate băerele inimei... El, loc, nici un răspuns!...

— Cum, ce i s'a întâmplat?

— Nu știu, frate, că l'am căutat de ne'am spetit. Nu-i și nu-i, par'că intrase în gaură de șarpe... N'a fost chip să-l mai găsim; iar călăuza de colo: „Poate o fi picat în ghiarele vreunei jigănii și mi-ți l'a forfecat!... — că ne-a înfricoșat și mai tare și ne-a silit s'o luăm la sănătoasa... Și fugi, fugi, să ne dăm sufletele și mai multe nu! Ce crezi, puțină spaimă am îndurat? Te pomenești că ne luase urmele jigania, Doamne ferește! și iac'așa!

— Cum iac'așa? L'ați lăsat pe bietul om pradă fiarelor?

Hagi-Minciună se schimbă la față:

— Păi, ce era să facem! Și apoi nu știi zicala — și de tine mă doare, da și după mine mi se rupe inima!... Am făcut și noi ce am putut: am dat de știre pe la toți ciobanii din preajmă, fără să-i dăm de urmă. Da'știi? neam; par'că-l înghițise pământul!... Nici pomeneală de bietul Păltiniș!...

Iar Hagi Minciună suspină, căinând o toană pe răposat, care, pitulat într'un colț, se prăpădește de râs cu niște prieteni, ascultând brașoavele Hagiului.

Iar Hagi-Minciună, cum îl zărește, face fețe-fețe. Nimic nu-l înspăimântă mai rău ca putința unei dări pe față a năzbâtiilor lui.

Prins cu ocaua mică și burzuluit în lege, pleacă bosumflat, urmărit de hohote de râs și cătrănit până în fundul sufletului, când deosibește glasul lui Păltiniș, scandând un exametru, cu acompaniament de râsete:

„Minte măi, fir'al dracului, minte de rupe pământul!"

*

Om trăit în seul lui și proprietar al mai tuturor moșiilor fără de stăpân, Hagiul își plimbă huzurul și setea-i nestinsă de tarasconade, din cafenea în cafenea, și din cenaclu în cenaclu.

Tuturora li e drag și toți îl sorb din ochi, ca pe o cireașă pârguită, când îl zăresc săltând în tact de marș, cu mustăcioara îmbârligată spre atac și cu ochiada gata, în coada ochiului. Berbant, lucru mare, Hagi Minciună nu-și cruță victimele de fel. Cel puțin așa se fălește.

O, e amarnic Hagiul, când apucă să-și înșire cuceririle! Șiragul nu se mai isprăvește, și toți în jurul lui, sunt numai urechi:

— „Când îmi făceam stagiul, pe vremea campaniei"...

Și... așa mai încolo, una după alta, sărmanele jertfe ale acestui Don Juan modern se arată, care străpunsă de o ochiadă fulgerătoare, care de un vârf de mustață, — mă rog, toate picate, date gata...

Câte trec prin fața terasei, toate i-s cunoscute, fiecare cu povestea ei, catagrafiate cu toatele în catastivul cuceritorului:

— Și pe cea în „roz" și pe blonda de dincolo cu ochii negri și pe asta, și pe ceialaltă"... — toate se perindă într'o armonie nesfârșită de nimfe închinate pe altarul acestui nou Jupiter.

— Da' pe asta în doliu? îl ia repede unul, după ce trecuse o caleașcă grea, de casă, cu feciorul pe capră, lângă vizitiu.

— Oho! tu să fii sănătos! — zâmbește cu silă Hagiul... — de când am trecut-o pe răbojul cuceririlor mele „hailaf"!

O strajnică explozie de hohote de râs îl silește pe Hagi Minciună să zâmbească înăcrit, simțind că i-au copt o iarăș.

Și unul abia se poate opri dintr'un râs cu lacrimi, silabisindu-i:

— Era... mi...tro...po...litul!

Și ține-te râs!

Hagiul a și tulit-o, pierind cât ai bate din palme, petrecut de hohotele de râs ale prietenilor și de exametrul fatal:

„Minte, măi, fir'ar dracului, minte de rupe pământul!"

*

Lui îi trece, însă, repede ori-ce supărare. Uită, lesne, tot. Altmintreli nici n'ar putea s'o ducă. Numai darul din născare nu-l poate uita. Nimeni și nimic n'ar putea să-l lecuiască de această racilă și nici el nu mai crede că-i cu putință să-l încredințeze cineva că nu-i bine să toarne la gogoși cu toptanul, din chiar senin.

Ii vine să prefacă adevărul în chip firesc, cum poate oricine să cugete. Și preface totul cu atâta râvnă, atât de îndrăgostit de patima lui, încât îți croește cea mai grozavă minciună cu un sânge rece — s'ar putea spune cu o artă — demnă de un mincinos de soi. Atât de departe îl duce patima lui încât născocește minciuni întortochiate, adevărate labirinturi, printr'ale căror cotituri s'ar pierde orice minte.

Iar el senin, duce firul până la capăt, purtând de grije să adauge și alte șiruri de minciuni, pe alăturea, — o adevărată clădire fantastică prin care închipuirea i se plimbă în voie alintată, mulțumită peste măsură.

Se întâmplă uneori că amestecă date și împrejurări, de care te poți izbi și pe care i le poți pune la cântar. Iar el pururi liniștit, găsește în geanta-i fără fund sumedenie de alte și tot alte minciuni noui-nouțe, nerăbdătoare să vadă lumina zilei cu ajutorul forcepsului lui Hagi-Minciună.

De acela minunata-i ținere de minte joacă un rol de căpetenie în viața lui. El trebuie să ție minte cele ce a spus celuia și ce i-a îndrugat celuilalt, ca să poată pridid la întrebări, nimerind răspunsul potrivit, fiecăruia, la vreme.

Și apoi îi este atât de lesne să-i trântească alta! Cât ai clipi, ți-a și turnat alta, proaspătă, caldă, neașteptată!

Cu același mutră blajină, cucernică, acoperită de o bisericească și retenie de vulpoi, Hagi-Minciună te lasă uimit, încremenit, de nu mai știi ce să crezi.

Așa că, dela o vreme, toți ai lui, învăluiți în atmosfera aceasta nemaipomenită de neadevăruri, au ajuns să dureze o vieață aparte, încurcată în păingenișul mrejilor acestui mincinos din născare.

Și nici el nu se mai miră de ce odraslele lui au atâta tragere de inimă să-și înșire câte 'n lună și 'n soare...

Tare fudul de odoarele lui, nu se mai satură să și le ridice în slavă.

— Să-l auzi numai pe prâzlea — c'abia de are cinci anișori — când prinde să-i toace gurița, moriscă, întocmai ca o meliță, că rămâi cu gura căscată, auzindu-l cum cântă și descântă și înșiră și deșiră, de ți-e mai mare dragul să-l asculți... Uite, vezi, cât eram eu de puțin credul în ce privește „teoria ceea a eredității", acuș sunt deplin încredințat: tot, „mon ser", crez tot!

Și crucindu-se:

— Auzi, dumneata, să vezi la gângania aceea mică atâtea însușiri moștenite, s'auzi din gurița aceea mititică atâtea și atâtea!... — și Hagiul smucește mustața cu trufie — e ceva de speriat „mon ser!".

De aceea Hagi Minciună, deși n'a colindat vre-un alt hagialâc, afară de acela al gogorițelor plăsmuite de aprinsa-i fantesie, își poartă cu cinste numele pe care îi vor moștenii și urmașii lui.

Această aplecare a lui spre tărâmul neadevărului este mai mult decât o pornire, e un fel de trebuință sufletească, legată, poate, tot pe temeiul teoriei aceleea în care crede și el — de multele și nenumăratele năzdrăvănii, născocite de neam de neamul lui, tot așa, din senin, dintr'un fel de sete fără saț de a denatura adevărul, de-a-lungul veacurilor...

Și nu-i de mirare, că, spunând mereu la minciuni, cu simplitatea fermecătoare, cu care un om cumsecade ți-ar spune o „bună dimineața" — ajunge să te întrebe despre amănunte și anumite înflorituri ale minciunilor turnate cu duiumu de el, așteptând un răspuns neted, de care e ahtiat, până intr'atât, viața îi e înfășurată în ceața fantastică a născocirilor fără de seamăn scornite de el.

Câte puțin din toate cele

Animalele dresate trăiesc mai mult

S'a constatat că animalele dresate din circ trăiesc mai mult decât animalele nedresate din grădinile zoologice, bucurându-se și de o sănătate mai bună. Faptul se explică din punct de vedere psihologic, afirmându-se că dresura dă animalelor spre deosebire de simpla supunere un nou conținut în viață.

O sticlă și mai transparentă

Se știe că efectul reflecției sticlei se poate înlătura în parte prin aplicarea unui lichid corosiv, sau prin acoperirea cu un al doilea strat de sticlă, pentru a se obține pe această cale o transparență mai mare. Totuși nu se poate atinge transparența absolută, cu toate calculele exacte ale lungimii undelor de lumină. Fizicianul german G. Bauer a reușit însă să arate că acoperind sticla cu un strat de anumită substanță (de pildă de fluoride) este de mare importanță grosimea stratului. In practică se obține cu straturi „subțiri" o diminuare a luminii difuze la 0,4%, aceasta fiind de obiceiu de circa 4—5%. La straturile „subțiri" diminuarea reflexului este deci de 90%, iar la cele „groase" de numai 25%. La obiectivele fotografice obișnuite puterea luminii se ridică astfel aproape la dublu. O măsură directă a grosimii straturilor este imposibilă; punerea la punct a grosimii se face pe baza culorii luminii reflecției, care se schimbă, cu diminuarea grosimii dela albastru și verde la galben. Datorită succeselor obținute și avantajelor extraordinare ale sistemului straturilor optica germană a trecut la elaborarea celor mai diferite procedee speciale. In urma progreselor făcute se poate aștepta că și prelucrarea ieftină a suprafețelor mari de sticlă după noile procedee va fi curând posibilă, așa încât toate sticlele la care se urmărește evitarea reflecției, vor fi prevăzute cu noile straturi.

O mină pentru instrucția ucenicilor

Pentru industria minieră problema asigurării unui număr suficient de munci'ori tineri este de mare importanță. Aci intră măsurile sociale pentru instrucția tineretului. In s'atului Reichului pentru pregătirea profesională se preocupă și de pregătirea minierilor, dând prescripțiile necesare. Toate minele germane se străduiesc să adapteze instrucția ucenicilor acestor prescripții. Instrucția cuprinde toate domeniile activității miniere atât de multilaterale. Afară de lucrările manuale, un minier trebuie să cunoască instalațiile tehnice și toate ajutoarele mecanice ale minei, precum și lemnul din mină și folosirea lui, straturile de piatră, calitățile acestora etc. Minierul trebuie să cunoască deasemenea istoria minieră, importanța economică, ramurile și instalațiile principale ale industriei miniere. Și problemele sanitare principale intră în program. Instrucția minierului german de astăzi trebuie să fie completă. Pentru acest scop a fost creiată mina — școală Bellstein de lângă Oberscheid, care este o mină pentru ucenici. Aci ucenicul primește o instrucție cuprinzătoare în toate ramurile miniere. Specialiștii consacrați s'au la dispoziție ca inițiatori. Tinerii minieri fac ei înșiși toate lucrările. Astfel au posibilitatea să cunoască toate muncile și să se familiarizeze cu ele câștigând cunoștințele teoretice și practice necesare grelei profesiuni. In legătură cu această mină a fost creiată o școală profesională minieră.

Un sat din epoca de fier

Insula Iscia din fața golfului Napoli are o circomferință de numai 39 km., fiind străbătută de numeroase cratere. Este mult frecventată din cauza frumuseții ei și izvoarelor ei calde. Chiar Homer a cunoscut o, și a fost cântată de poetul Pindar. Cu ocazia unor săpături recente, d-rul Giorgio Buchner este de părere că a descoperit un sat din primul secol al epocii de fier. Satul se află în apropiere de orașul Casamicciola, în Nordul insulei. Pe o distanță mai mare s'au găsit împrăștiate o serie de resturi de vetre pentru foc, obiecte casnice, unelte, vase din lut. Așezarea pare să fi fost apărată prin ziduri duble de piatră.

Șoaptele servesc numai inamicului. Nu-l ajuta prin răspândirea svonurilor. Există oameni lipsiți de caracter, care le cred.

In spirit de dreptate

Noui dispoziții și ordine noui pentru respectarea dispozițiilor mai vechi date din grija de ajutorare și de ridicare a tuturor claselor sociale și a diferitelor categorii apăsate mai greu de vremurile aspre prin care trecem, — întăresc dela o zi la alta spiritul de ordine și de dreptate care au caracterizat dela început guvernarea Mareșalului Ion Antonescu. Din hotărârile Consiliilor de Miniștri, care s'au ținut din răstimp în răstimp, s'a putut deduce că oamenii care ne conduc astăzi țara sunt perfect cunoscători ai realităților sociale și că, mai ales, sunt însuflețiți de un înalt și generos spirit de a rezolva toate problemele de care depinde îmbunătățirea condițiilor de viață, pentru o redresare morală și economică a populației. S'a trecut cu hotărâre la aplicarea acestor principii, s'a lucrat sub controlul și responsabilitatea celor însărcinați cu punerea lor în aplicare și apoi sub cel mai înalt control, s'a ajuns la rezolvări fericite, care pe vremea partidelor politice de tristă memorie, erau considerate imposibile. Realizările acestea au creat acel spirit de încredere, în țară, atât de necesar conducerii pentru a trece la noui și importante înfăptuiri. Toate hotărârile Consiliilor de Miniștri, luate în ultimii doi ani, au fost imediat puse în aplicare și s'a urmărit cu perseverență ca efectele lor să se întindă în compartimente cât mai întinse ale vieții sociale. Astăzi, un comunicat al hotărîrilor luate în Consiliul de Miniștri este privit cu toată încrederea și mulțumirea pentru grija și sforțările care-i urmează în mod sigur.

Cu această încredere și mulțumire a fost primit și comunicatul ultimului Consiliu de Miniștri, care s'a ținut în ziua de 4 Februarie 1943. Vom insista asupra primelor două puncte.

1. „Consiliul s'a ocupat de complectarea funcțiunilor vacante și de înaintarea funcționarilor mobilizați. D. Vicepreședinte al Consiliului Mihai Antonescu a dat dispozițiuni ca toate departamentele să respecte dreptul la înaintare al mobilizaților, considerându-se serviciul pe front ca serviciu prestat, precum și ca toate autoritățile să rezerve din funcțiunile administrative vacante un număr de posturi care să fie ocupate numai cu caracter provizoriu, urmând ca numirea definitivă să se facă din rândurile celor care au fost mobilizați".

2. „Consiliul s'a ocupat de situația spitalelor și atelierelor de proteze pentru invalizi, precum și de condițiunile în care invalizii își primesc protezele.

D. Vicepreședinte al Consiliului a rugat pe d. general C. Pantazi, ministrul apărării naționale și pe d. dr. P. Tomescu, ministrul sănătății, să creeze condițiuni cât mai largi pentru vizitarea invalizilor internați în spitale de către familiile lor pe toată durata tratamentului, precum și ca pentru distribuirea protezelor și pentru îngrijirea lor să se caute a se forma subcentre regionale".

Iată hotărîri în care țara își vede propriile ei gânduri și dorințe, pentru care rămâne recunoscătoare acelora care le formulează și le înfăptuesc.

Mihail Șerban

A N A P A

La Verhne Bakanskaja, unde începe coborîșul brusc, acolo deodată se vede marea. După două ceasuri de drum muntos, fără caracter deosebit, fără păduri, acoperit mai mult de stufișuri și de plantații noi, orizontul marin zărit pe neașteptate ca o adăugire spirituală făcură peisajului cu o ușoară trăsătură de pensulă, vine ca o eliberare. Intotdeauna marea are asupra călătorului aceeași mistică influență. Dar aicea nu e un van simbol. Spiritul și ochii se eliberează de împovărătoarea atmosferă a lumii rusești și mai ales a Rusiei de iarnă, acoperită de zăpezi, pustiită de vânturi sau frământată de ploi și afundată în mocirlă. Destăinuiau această impresie tovarășului meu de drum, un ofițer tânăr care se întoarce din permisie și merge la un sector de apărare al coastei.

Incă câțiva kilometri în linie dreaptă și vom ajunge la Anapa. Dealuri violente se pierd treptat în zarea umbrită de nori. Un sat cu un peisaj bogat în culori calde și aurii. Peisajele, acestea îmi sunt cunoscute. Natura asta o știu. Fiecare mare își are lumea ei. Coastele fiecărei mări au ceva unitar în ele și au un mister comun, un suflet comun. Mangalia, Balcic, Constanța, Cetatea Albă, îmi revin de-avalma în minte, cu zidurile lor de piatră galbenă, cu acoperișurile lor de olane trandafirii veșted, cu cheiurile lor vechi și zidurile antice. Anapa și dânsa a fost întâi o colonie grecească, pe urmă byzantină, romană, genoveză și turcească. De zidurile ei s'au lovit armatele rusești ale Țarinei Caterina. Și Anapa n'a căzut, dar a fost cedată Rusiei printr'un tratat. Din vechea cetate nu rămâne decât poarta. O văd mai sură și străină de celelalte construcții, înălțându-se ca un arc de triumf deasupra portului. Drumul trece dealungul plajei, unde se înșiră turnurile unei baterii atât de bine camuflate, încât nu le distingi nici din apropiere. Din când în când, o santinelă îți aduce aminte de războiu. Iar sârmele ghimpate, care ne despart de plajă, reînoesc povața tovarășului meu de drum, că marea e spațiul pe care se mișcă flota inamică. Pentru moment însă, pe întinsul „câmpiilor umede", cum zice Homer, nu mișcă cu încetineală decât umbra norilor călători.

Sui spre oraș și trec sub poarta veche. In frumoasa zidărie cioplită cu grijă de maeștrii iscusiți, a fost incrustată o placă albă de marmură mai nouă, cu o dată: 1843. Tocmai un veac de când cetatea schimba de stăpânire. Poarta veche trecută, orășelul cu ulițele sale regulate își mărturisește deodată distrugerea. Aproape nici o casă nu mai e întreagă. Printre ruine se înalță biserica cu turnul ei retezat, nu de bombe dar de regimul comunist. Fusese un oraș intim, bine zidit, cu multe grădini. Toate acum sunt măcinate și răvășite. Fusese un oraș din care se trimite vin dulce și renumit, unde vapoarele făceau escală pentru a încărca din bogățiile Rusiei, era un loc unde natura mai blândă ca în Crimeea era prielnică odihnei. In jurul unei pieți pătrat plantată cu castani, se înșiră câteva clădiri mai însemnate. Niciuna nu depășește un etaj, afară de o vilă în stil maur, care își înalță masa pretențioasă și ridicolă deasupra liniei armonioase a acoperișurilor de olane. Lumina se schimbă mereu, schimbând culoarea umbrelor. Mă duc spre far. Strada sue nesimțite. Deodată, la capătul ei, mă aflu pe un înalt promontoriu, care se termină brusc în prăpastie spre mare. Dacă a fost vreodată un templu în acest oraș, aicea a trebuit să fie. Spațiul mării se deschide acum imens. Spre Răsărit, Caucazul se ridică deodată în linii dure și frânte, cu hotărîre.

Povârnișul dinspre mare e cenușiu și naramziu cel al pădurilor. Iar platoul pe care suntem, de culoarea aramei. Marea e schimbătoare dela o clipă la alta. Suntem prea sus ca să-i auzim glasul, sau poate că e vântul prea puternic. Urc în turnul farului. Urmăresc cu privirea linia în S. întins pe care o face coasta din Crimeea, care se vede de abia, până la munții care ne despart de Noworosisk. E un șerpuit prin umbre și lumini, cu alternanțe de coline și de șesuri, de-alungul căruia marea neobosită se joacă în schimbări din smarald în azur și din azur în verde de jad ori de peruzea. Farul se ridică la colțul de Răsărit al orașului. Pe urmă, până la poalele munților, se întinde înaltul platou acoperit de burueni și mărăcini. Văd desemnându-se regulat dreptunghiul orașului, cu andulațiile acoperișurilor de olane, din care sunt rupte mari suprafețe prin exploziile bombelor și obuzelor și digul portului, acuma frânt și el, ca un obiect inutil. De câte ori a fost oare distrus Anapa? Aicea sub mine, sub temeliile farului și caselor dimprejur câte rânduri de temelii ale celorlalte orașe stau oare suprapuse? Ce jalnic e un oraș deschis vântului și părăsirii. Dar ce fragil și neînsemnat pare văzut de aicea, din observatorul meu aerian, acel mic orășel marin care își reîncearcă mereu destinul cu alți stăpâni. Dar cetatea grecească soră cu Tomis, cu Istria și Dionisopolis, cum arată oare grupată în jurul templului ei, pe acest promontoriu și mai târziu cetatea byzantină, când în fața pe celălalt țărm, era împărăția la Trebizonda și cetatea genoveză cu zidurile sale masive și cea turcească, renumită pentru întăriturile sale? Temple de marmură, ziduri de piatră, palate boltite, cheiuri și portaluri, au schimbat mereu înfățișarea cetății. Dar ce însemna acest colț mărunt în acest gigantic peisaj? Aici numai jocurile de culori ale mării au însemnătate. Zidurile oamenilor par prea mărunte. Privesc la crucile din marginea orașului a unui cimitir părăsit și nu departe de ele la cele mai noi din lemn, cu mormintele încă proaspete ale cavaleriștilor români, ultimii cuceritori. Ei dorm acolo sub goana vântului, în vuetul mării.

Locot. rez. GH. CANTACUZINO
Reporter de războiu S. M. P.

Cine ascultă, citește sau vede material de propagandă inamică și-l răspândește, se pune în slujba dușmanului.
Deci: Luptă contra Propagandei inamice!

Ziua biruinței
care va veni...

Duminică, 7 Februarie, a fost zi de adâncă reculegere pentru întreg neamul românesc. Din străfundurile veacurilor de eroism clocotitor a izbucnit din nou acelaș ecou multiplu al vitejiilor care nu se desmint. Dacă în luptele anilor grei, când fiecare pas de pământ trebuia apărat cu îndârjirea fanatică a unei credințe totale, împotriva hoardelor ce desmințeau în întregime chiar ființa omenească, am făcut din piepturile noastre zid de netrecut, astăzi, cu atât mai mult, în lupta contra aceiaș hoarde asiatice, știm să opunem nu altceva, decât hotărîrile, credința, abnegația, într'un cuvânt aceiaș veche dar tânără inimă românească.

Am îngenuchiat, în acea zi, pe lespedea aceluiaș mormânt glorios, căci Stalingrad intră de acum în rândul firesc al paginilor de sfântă istorie. Numele acesta va depăși semnificația unei străine noțiuni geografice. Își va pierde așa dar hidoasa denumire și prin jertfa a lor noștri o înscriem definitiv în patrimoniul faptelor care decid și hotărăsc destine.

La pioasa comemorare, însuși Dumnezeul părinților noștri, binecuvântând neamul acesta greu încercat, ne-a dăruit o zi plină de lumină. Dangătul clopotelor a sunat mai adânc și mai limpede în zările cu trandafirul primăvăratec. Și de acolo, ca din trecutul veacurilor românești, un imn de slavă și de biruinți ne-a amintit șirul vitejiilor care nu se uită.

Și aceasta datorită soldatului român, cuceritoarei lui figuri, legendarelor fapte de arme, ce l-au înscris, cu glorie nepieritoare, în cartea desăvârșirilor omenești.

Nu se va uita niciodată cât îi datorește viitorul. Cât nimb glorios a strâns în jurul ființei lui. Cât s'a dăruit, întru izbăvirea neamului din care a pornit. Cronicile vechi, din paginile cărora am învățat a prețui și cânta trecutul, îi va aduna soldatului român dela Stalingrad, osemintele sfinte așezându-le deadreptul în racla gloriei românești străbune.

Cântecul de atunci n'a fost, sub acest raport, cântec de îngropăciune, ci răsunetul cald și vibrant ce anunța lumii întregi biruința noastră care trebue să vină în curând. Biruința cea mare, întreagă și strălucită. Din ea și numai din ea își va sorbi neamul puterile vii, de care are nevoe.

George Dorul Dumitrescu

„FIECARE SOLDAT E FORTĂREAȚĂ"
Despre forța de luptă a soldatului german

„Fiecare soldat o fortăreață!" Un soldat german de pe frontul de răsărit a formulat această propozițiune ca o mărturisire a voinței de luptă, a forței de luptă pe care o posedă soldații aflați pe front. Fortărețele au fost din vechime întărituri pentru rezistența materială și personală. De zidurile lor ciclopice, de redutele și meterezurile lor, de întăriturile lor de beton și de tunurile lor blindate, de eroismul garnizoanei lor, se frângea valul de asalt al atacatorului fie el chiar puternic. Lumea a împletit cununi de laur pentru apărătorii fortărețelor mai mari sau mai mici, cu totul indiferent dacă le-a fost îngăduit să persevereze până la despresurare sau dacă au pierit mai înainte prin focul armelor grele de asediu sau prin foame, din moment ce au contribuit să apere gloria militară a poporului lor. Numele de Siracuza, Sagunt, Alesia, Akkon, Belgrad, Kolberg, Sevastopol, Plevna, Przemysl, Alcazar pentru a numi numai câteva din cursul mileniilor, sunt înscrise cu litere de aur în cartea de onoare a istoriei războaielor, au devenit monumente ce păstrează amintirea acelor ostași, care n'au fost întrecuți de nimeni în vitejie în vremea lor. Fortărețele au ieșit puțin din modă sub semnul războiului motorizat de mișcare de astăzi. Amicul și inamicul nu se leagă pe lungă durată de un anumit sector al terenului, de întărituri înconjurate de metereze, oricât de favorabile ar apărea ele pentru apărare. El caută să obțină în mișcare un avantaj strategic sau tactic, care este în măsură să ofere bazele unei bătălii de nimicire. In aceasta însă rezultă un atac și contra-atac situații, care se seamănă cu războiul de fortăreață, se grupează cuiburi de rezistență, insule, arici, în jurul cărora se dau lupte, care impun apărătorilor cerințe tot atât de mari ca și garnizoanele din fortărețele de odinioară.

Printre apărătorii unui asemenea cuib de rezistență s'a numărat desigur și soldatul care a formulat cuvântul amintit la începutul articolului; el și camarazii săi s'au considerat drept o fortăreață. Că a avut dreptate s'o facă o dovedesc comunicatele zilnice ale Inaltului Comandament german și companiei germane de propagandă, comunicatele dela Cholm, Veliki Luki, Stalingrad și dela multe alte locuri pe care nu le mai amintim. Ele ne schițează imaginea unor soldați, care sunt tot atât de tari în lupta împotriva unui inamic ce se apără cu înverșunare, ca și împotriva perfidiei crivățului, care s'au opus cu aceeaș inimă tare granatelor, bombelor de artilerie și aviație, tancurilor amenințătoare și valurilor de asalt, ca și arșiței, frigului, setei și terenului dintre Nipru, Don, Neva, și Valhov, care când aprovizionarea și muniția se apropia de sfârșit, luau armele albe și'și făceau drum spre liniile proprii.

Ce le-a dat tărie pentru asemenea realizări? Tradiția, experiența și educația, exemplul și onoarea, pe baza concepției național-socialiste asupra lumii, concepție întărită în lupta pentru viață. Soldații germani, care fac războiul de astăzi au avut o tinerețe aspră. Copilăria lor a căzut în ultimii ani ai primului războiu mondial, a stat sub umbra blocadei foametei, a fost săracă în bucurii. In anii de după războiu, șomajul i-a chinuit, i-a învățat să scrâșnească din dinți, îmbrăcați în haine zdrențuite în fața unor farfurii goale. Național-socialismul le-a redat credința în viitorul Germaniei.

Soldații germani sunt perfect pregătiți pentru o asemenea luptă. Germanul a fost întotdeauna un luptător aprig. „Wer will im Kriege Unglueck sein, der fange mit den Deutschen an". (cine vrea să fie învins, acela să înceapă lupta cu germanii") este o zicală care a circulat în Europa încă de mai multe veacuri. Conducerea celui de al Treilea Reich a făcut totul pentru a trezi din nou tăria de luptă în tineretul ce i-a fost încredințat. Ea a acordat exercițiilor corporale și sportului militar o poziție favorizată în programul de lucru al școlilor și al organizațiunilor partidului, a readus mai ales tineretul din marile orașe în natură și l-a înarmat împotriva forțelor ei vrăjmașe.

Apoi veni, drept cel mai mare educator, războiul. Războiul a pus pe fiecare, în timpul marșului și luptei în fața examenului suprem. El a ales neghina din grâu, a împins fără menajamente la o parte tot ce era putred și fără vlagă. A lăsat să dăinuie numai ce era sănătos și puternic. Unde se mai întâlnesc în istoria universală realizări care se apropie de acelea ale infanteristului din 1939 — 1943? Când au mai mărșăluit diviziile, regimentele și batalioanele vreme de săptămâni întregi 30, 40, 50 km. pe zi, parcurgând uneori chiar 60, 70, și mai mulți kilometri pe zi, pentru ca la sfârșitul unei veri de războiu să privească un drum lăsat în urmă de 2—3.000 km.? Când au mai apărat atâta de mult timp grupe, plutoane și companii sectoare largi de kilometri în condițiuni atmosferice atât de nefavorabile, împotriva unor forțe inamice de două ori, de trei ori, ba chiar de zece ori mai mari? Cuvintele mari asupra simțirii și gândirii asupra voinței de luptă și rezistenței, sunt străine de luptătorul german de pe front, dar fețele lor dârze, atitudinea lor viguroasă așa cum le cunoaște lumea din jurnalele germane depun mărturie de lupta lor eroică. Ei dau chezășie patriei lor, care îi privește cu mândrie, că toate eforturile inamicilor vor fi până la urmă zadarnice.

DISCUȚIE

— Noroc, Ilie!
— Noroc, Marine!
— Ce mai faci? Tare? Mare?!
— Nici una, nici alta!
— Adică?
— Adică, slavă Domnului! Pân'acuma bine!
— Cum te mai lauzi?
— Da' nu mă laud deloc!
— Serios? De ce?
— Păi tu nu ştii că „lauda de sine nu miroase bine?"
— Aşa?
— Mda! Cam aşa! Tu?
— Eu tot cam aşa!
— Atunci e bine!
— Foarte bine!
— Mergi spre casă?
— Daa!
— Nu mergi să iei un şpriţ?
— Nu! Că nu mai beau!
— De ce? Doctorul?
— Nu! Punga!
— A da!... Şi eu la fel... Altceva?...
— Altceva? Sănătate!
— O, da! Mai ales sănătate!
— Da!..
— Că azi doctorii te frig!...
— Te mănâncă de viu!
— Ştii? L'am văzut de Paulică!
— Da? L'am văzut şi eu!...
— Arată tare bine!
— O, da!...
— Deştept!
— Sigur! Ce? Ca noi?
— Păi de!
— Deabia m'a mai cunoscut!
— Venea dela vânătoare!
— Exact!
— Cu puşti, cu câini, cu chestii!...
— Eri, nu?
— Da, eri!
— Vânase 17 iepuri!
— 17? Mie mi a spus 30!
— Serios?
— Parol!
— Păi de ce?
— Ştiu eu? Te-o fi socotit mai prost!
— Parol?
— Zic!..
— Măgaru?!
— Mda! Poftă m[illegible]
— Poftă!...

METODE ENGLEZEŞTI

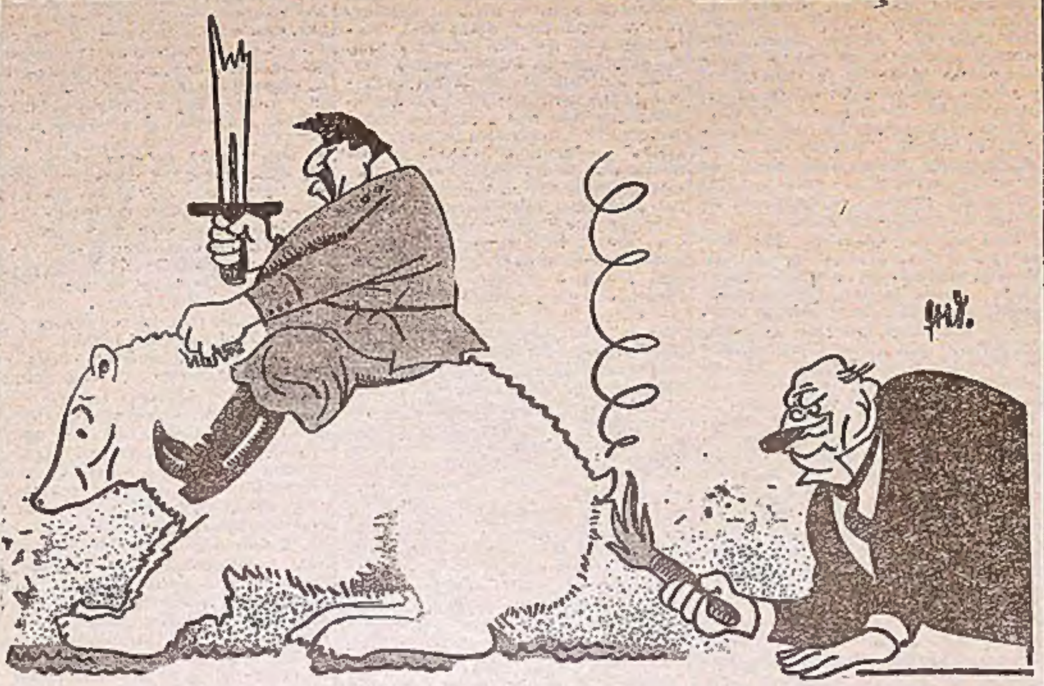

Cum l-a „convins" Churchill pe Stalin să înceapă... ofensiva!...

HAZURI

Sinceritate

— Ascultă, Nicule, poţi tu să-mi spui ce-ar fi viaţa fără mine?
— Da. Ar fi un adevărat rai, nevastă!

Nici un viitor!

— La revedere d-le Ionescu.
— La revedere. Vasăzică ne părăseşti dudue Anastasia!
— Da, vă părăsesc.
— Dece?
— Fiindcă pentru mine nu este nici un viitor în magazinul ăsta.
— Cum aşa?
— Stăpânul nostru e însurat!

Şmecherul

— Alaltăeri după amiază, Costel mi-a spus: „Adelo, ţi-am adus ceva bun pentru frumuseţea ta superbă".
— Ce-ţi adusese, o bijuterie, nu-i aşa?
— Aş. O oglindă!

Intre copii

— Titele, mămica mi-a spus că pe mine m'a adus o barză în cioc.
— Când ţi-a spus asta, Nicuşor?
— Câteva zile înainte de a o naşte pe surioara mea Lenuţa!

Prea târziu

— Dacă vă veţi abţine de a bea alcool, d-le, puteţi trăi până la optzeci de ani.
— E prea târziu acum.
— Dece?
— Fiindcă am împlinit optzeci şi cinci de ani!

In Rusia

— Ei Ivan Ivanovici, ţi-a plăcut masa?
— Da!...
— Nu-i aşa c'a fost strălucită?
— Sigur! Aşa masă n'am văzut şi mâncat de mult!
— Ei! Acum să-ţi spun un secret: tot ce-ai mâncat era de cal.
— Ce vorbeşti? Şi compotul de caise?

In tren

— D-le, animalele nu sunt admise în vagonul acesta.
— Ştiu, dar ăsta face excepţie.
— Cum aşa?
— E un porumbel călător!

ROCHIA ŞI BRĂŢARA

Era, nu de mult, într'un sat oarecare de pe Bărăgan un boier tare cumsecade cu multă înţelegere pentru ţărani şi cu mare dragoste pentru brazda românească. Un singur cusur avea acest boier: cam călca pe-alături şi asta des de tot, cu toate că avea omul o cucoană de toată frumuseţea. Dar aşa e blestemat omul: i se pare că găina vecinului e întotdeauna mai grasă. Aşa şi cu boierul nostru. N'avea el cucoana lui, o cadră de femeie şi o fetiţă de 5 ani, ca un îngeraş? Avea! Pasă-mi-te însă, că nu ştiu ce Dumnezeu să mai zic, îl vrăjise coana Măriuca, vecina de moşie, care, între noi vorbind, nu se da nici pe departe de coana Petruţa.

Coana Petruţa cam prinsese firul acestei tărăşenii, dar n'avea de ce să se ia la ceartă cu boierul Tanu. O despărţire n'ar fi fost deloc frumoasă pentru amândoi, pentru copilita lor şi apoi nu ştia nimic prea sigur ca să poată lua vreo măsură aşa de grozavă. Ea auzise aceste lucruri, însă gura lumii vorbeşte atât de multe! Şi-apoi chiar dacă ar fi fost aşa, tot n'ar fi făcut pasul, fiindcă ştia că boierul Tanu nu o iubea pe coana Măriuca! Ia o nebunie trecătoare.

Iată însă că coana Măriuca plecase pentru câtăva vreme la oraş, cam vreo lună de zile. Când veni trimise pe un argat cu o scrisoare la boier. Acesta lăsă scrisoarea unui logofăt, căci boierul era plecat la câmp. Când s'a întors, a citit scrisoarea şi l'a chemat pe Ion omul de încredere.

— Mă Ioane, ştii tu pe coana Măriuca? Bine! Ai să-i duci scrisoarea asta!
— Da boierule!
— Bagă de seamă să nu afle coniţa ca-i foc!
— Ştiu, boierule... Ce-i spui dacă află coniţa de lipsa mea?
— Îi spui şi tu ceva cu... conu Costache! Că m'a chemat la el pentru nişte chestii cu balta şi că va trebui să rămâi o noapte la el!
— Bine, boierule!

Şi-a luat Ion pălăria şi-a plecat. Cucoana a observat lipsa argatului, dar nimeni n'a putut să-i dea vreo lămurire. Insă nici nu s'a gândit că boierul l'ar fi trimis tocmai la ibovnica boierului.

Ion a venit târziu după amiază. Coana Petruţa se plimba cu boierul Tanu şi fetiţa prin grădină. Şi l-a văzut pe Ion.

— Da'unde-mi umblaşi, măi Ioane?
— Păi, coană, sărut-mâna, m'a trimes boierul la boierul Costache!
— Da, eu l-am trimis! Ştii, chestia cu balta! făcu boierul.
— Aha!
— Şi ce ţi-a spus, Ioane?
— Păi mi-a spus că mâine să vă duceţi la dumnealui! Că vă aşteaptă, să plecaţi amândoi în baltă unde o să rămâneţi peste noapte...
— Va să zică o să lipsesc mâine noapte... Însfârşit, să termin odată şi cu balta asta!
— Şi-a mai zis, boierule, îl luă gura pe dinainte pe Ion, să nu uiţi să-i duci rochia şi brăţara pe care ţi-ai făgăduit-o, că altfel nici nu te primeşte!...

ARE RĂBDARE!

— Aş vrea s[illegible] cu soţul dv., doamnă!
— Pardon! Nu sunt măritată, domnule!
— Nu-i nimic dudue, o' să aştept!

EXPLICAȚIE

— Te-am văzut eri cu un tip pe bulevard! Cine era?
— Vărul meu!
— Ţi-e văr primar?
— Nu! E inginer!

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu mare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: Marția ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

DIVIZIA I-A CAVALERIE INTRĂ IN LEGENDĂ

Am mai avut prilejul să vorbim de nenumărate ori de glorioasa noastră cavalerie. Dela Prut, din Bucovina din Sud, peste Nistru, în Ucraina, dincolo de Bug, dincolo de Nipru în stepa Nogaică la Marea de Azov, la Doneț și la Don, călăreții noștri au înscris în Cartea Neamului, pagini de glorie nemuritoare, prin minunate isprăvi săvârșite pe câmpul de luptă.

Dacă au fost olteni, munteni sau moldoveni, ardeleni, bănățeni sau dobrogeni, ostașii acestei arme de elită a României și-au înscris cu faimă numele, pe unde au trecut.

Adeseori, lăsând caii la mână, ei au pornit-o pe jos spre liniile de cazemate bolșevice și într'un avânt de nedescris, le-au împroșcat cu grenade prin crenele, de au făcut să sară în aer tonele de beton, de oțel și de fier, pe care inamicul le socotea de neclintit.

Altădată, în atacurile inamice cu care blindate uriașe, cavaleriștii se luau după matahalele de oțel, se cățărau pela spatele lor, și prin turelă vârau grenadă după grenadă, sau svârleau înăuntru sticle cu benzină, omorând pe conducători și băgând spaima în infanteria care le urma în țipete și în strigăte sălbatece.

Toamna trecută, Diviziei 1-a Cavalerie i s'a încredințat sectorul de luptă din regiunea Donului, cuprins între Logowschii și Kletskaia.

Cât a ținut toamna, această Divizie a rezistat nenumăratelor atacuri ale dușmanului, care căuta s'o scoată din pozițiile sale, ca să pună stăpânire pe înălțimile dela Sud de fluviu.

Ofensiva bolșevică începută în a doua jumătate a lunii Noembrie o găsește adânc înfiptă în poziții, și cu toate că e atacată cu forțe mult superioare și cu tancuri grele,

Masând forțe peste forțe, rostogolind tăvălugul carelor blindate și neîncetând o clipă focul armelor grele, inamicul izbutește să pătrundă în sectorul vecin. Atunci, trupele Diviziei 1-a sunt silite să-și replieze stânga pe înălțimile dela Sud-Est de Kletskaia, dar în manevra ce face, distruge un regiment de cavalerie sovietic, ce reușise să se infiltreze până în liniile proprii, sprijinit de tancuri.

In tot cursul acelei zile și în cele următoare, respinge atacurile inamice și pune în siguranță stânga unei armate germane vecine, care la puțin timp după aceea este copleșită de forțe sovietice de zece ori mai mari.

Atunci, Divizia 1-a este și ea silită să replieze la Est de Cotul Donului, în Cetatea Stalingradului, unde a rezistat cu eroism legendar, tuturor atacurilor inamice, până la ultimul cartuș.

Bravul călăreț colonel Brătescu, comandant al Diviziei, pentru spiritul său de sacrificiu și vrednicia cu care și-a condus trupele, a fost înălțat la gradul de general, — în mod cu totul excepțional, — ca o răsplătire a meritelor sale și a eroicelor fapte de arme ale soldaților săi.

Sacrificiul lor, atât al comandantului, cât și al călăreților lui, e drumul de biruință pe care acești viteji intră în legendă și în istoria Neamului.

T U R C I A

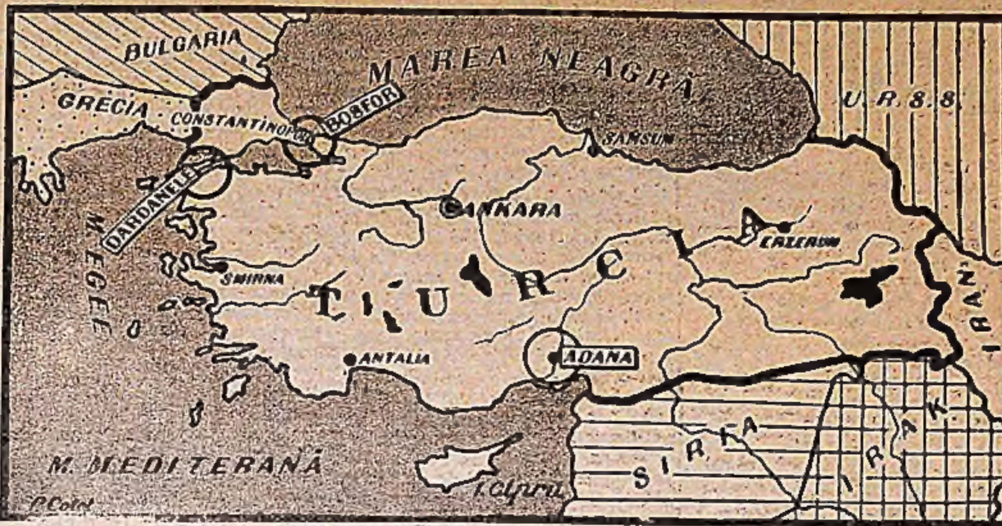

... ința până anul 1288 când Osman I a învins pe Arabi înlocuind dinastia Abasizilor cu acela a Seleucizilor. După aceasta puterea otomană s'a întins mereu, trecând și în Europa unde a pus stăpânire pe o parte din peninsula balcanică desființând imperiul bizantin și ocupând în 1453 Constantinopolul. In vremurile care au urmat, Turcii au supus toate popoarele balcanice, au cucerit Transilvania și Ungaria, atacând chiar Viena.

Prin înălțarea statului moscovit, puterea otomană a început să apună, mai ales după pacea dela Kuciuk Kainargi (1774) și cea dela Adrianopole (1829).

Incetul cu încetul, țările care fuseseră provincii sau erau supuse într'o formă sau alta, se emancipează devenind la început numai vasale, apoi independente. Mai ales după războiul balcanic din 1912 stăpânirea turcească în continentul european scade foarte mult. După pacea din 1919, Turcia suferă pierderi teritoriale mari.

Punte de legătură între Europa și Asia

Așezată în peninsula cea mai de vest a Asiei, mărginită din trei părți de ape (M. Neagră la Nord, M. Marmara și M. Egee la Vest și M. Mediterană la Sud), Turcia cuprinde o parte europeană și alta asiatică.

Turcia europeană

Cea europeană se numește „Tracia turcă" și este ultima mărturie dintr'un domeniu balcanic al faimosului imperiu otoman, care în 1912 se desfășura pe o suprafață de 326 mii km. p., având un număr de locuitori de peste 5 mil. Astăzi Turcia europeană are o suprafață de 23.975 kmp. și 1.270.000 locuitori.

Pe lângă minunata sa așezare în calea Orientului Apropiat i se mai adaugă și cheia strâmtorilor: Dardanelele și Bosforul. Cu această Tracie Turcă se sfârșește partea continentală a peninsulei balcanice.

Resursele agricole ale Turciei europene sunt neîndestulătoare pentru nevoile alimentare ale piețelor urbane principale: Istambul (Constantinopol) pe Bosfor și Adrianopol pe râul Marița, la intrarea acesteia în câmpia Rumeliei.

Importanța economică a Turciei europene se reduce în present numai la Constantinopol, mare port de escală pe Bosfor, către care tinde astăzi expansiunea marilor state continentale europene. El este fosta capitală a imperiului otoman; importanța lui politică a scăzut însă, de când Capitala republicei kemaliste a fost mutată la Ankara.

Marea importanță a Constantinopolului constă în așezarea sa la capătul sudic al Bosforului într'una din cele mai încântătoare poziții din lume. Constantinopolul comandă trecerile din Marea Neagră în Marea Mediterană și dintre Europa și Asia.

Turcia asiatică

Turcia asiatică, Asia Mică (Minoră), Anatolia are o suprafață de 749.000 kmp. și o populație de 16.030.000 locuitori. In cuprinsul Turciei asiatice desprindem trei regiuni deosebite: *podișul central, chenarul munților și ocolul coastelor*. Podișul — adâncit ca o copae — este forma de relief care stăpânește inima Anatoliei și căreia lanțul Ponțic și Taurus îi fac paravan ce împiedică orice pătrundere de umezeală.

... Parmerie opresc umezeala coastelor marine numai pentru povârnișurile lor din afară, lăsând să treacă norii secătuiți de apă peste inima adânciturii anatolice, schimbată uneori într'o adevărată „Sahară asiatică" peste care stăpânește un cer senin, din'naltul căruia — vara — se cern sulițe de foc.

Populația Turciei asiatice este rară. Trei sferturi din ea se ocupă cu munca câmpului. Ținuturile de pe coastă, mai bine populate, sunt adevăratele locuri de nădejde pentru agricultură. Pe întinsul podișului interior, cei mai mulți locuitori sunt păstori, turma și produsele ei fiind adevărata lor avere.

Subsolul Anatoliei dispune de multe minerale, însă din pricina lipsei de capital, a lipsei de comunicație, n'au început a fi exploatate decât în ultima vreme. Industria turcă este răspândită mai ales sub formă de industrie casnică, cea mai desvoltată aflându-se în câteva orașe de coastă.

Pe podiș unde populația este mai rară, din pricina stepelor și deturilor, cele mai multe orașe se înșiruesc dealungul râurilor: *Kaisarick* (Cesaria), *Konieh* și *Ankara*. Pe lângă țărmurile mai prielnice s'au ridicat orașe-porturi: *Trebizonda*, *Samsun* și *Sinope* la M. Neagră, *Scutari* la Marea Marmara și *Smirna*, cea mai mare piață comercială și cel mai mare port anatolian".

In regiunea de sud către M. Mediterană sunt orașele: *Anatolia* și *Adana*, orașul întâlnirilor politice din ultima vreme.

Imaginea Turciei kemaliste

Ankara sau Angora, noua capitală simbolizează imaginea justă a Turciei Kemaliste, adică Turcia modernă, situată în inima fortăreței muntoase a Anatoliei. Deși nu este cel mai mare oraș, rămâne și este centrul schimbărilor sociale și politice ale Turciei noui, a republicei Kemaliste.

Din această nouă capitală radiază toate acțiunile, cari vor schimba încetul cu încetul bătrânul continent asiatic. Când s'a mutat capitala la Ankara, orașul număra abia 25.000 suflete, iar astăzi numără pe 330.000 locuitori. Ea reprezintă imaginea de voință, de muncă aspră, de ordine desăvârșită, de transformare radicală și de viață nouă și civilizată a Anatoliei reînviate, prin munca uriașe a Gazi-ului Ataturk.

Constantinopolul și Ankara sunt deci reprezentante ale trecutului apus și ale viitorului renăscut.

Portarul Mării Negre și cheia situației actuale

Din cele de mai sus se desprinde așezarea favorabilă a Turciei la Marea Neagră. Intr'adevăr, pentru negoțul Europei cu Orientul Apropiat Turcia reprezintă „portarul" Mării Negre, stăpânind una din punțile care face legătura între continentul european și cel asiatic.

Turcia prin Constantinopol comandă: 1) Calea terestră din Europa spre Asia, urmată de calea ferată Paris—Alep—Bagdad; 2) Calea maritimă dela Marea Neagră la Mediterană.

Expansiunea celor două mari puteri: Anglia și Rusia își îndreaptă privirea acaparatoare și spre Turcia. Cheia situației actuale stă în mâna cui va stăpâni acest punct vital al căilor marine. Să nu uităm, însă, că astăzi nu mai este vorba de imperiul otoman bolnav, ci de Turcia Kemalistă, care veghează cu strășnicie la stăpânirea strâmtorilor. In plus, veghează la un pas de aceste „chei strategice" formidabila armată germană.

Petre Coteț

ORIUNDE, OSTAȘUL E LA DATORIE

Era în noaptea de 21 spre 22 Ianuarie crt. Pe un ger cumplit, Odesa părea încremenită în întunericul de nepătruns. Pe strada Sverlîova, rarii trecători iuțiau pasul și curând o liniște adâncă înecă împrejurimile. In fața unui important depozit de munițiuni, soldatul Budu Marin, dintr'o companie de pionieri era de santinelă.

In gheretă lui strâmtă, crivățul pătrundea prin pereții șubrezi de scânduri. Dar ostașul neclintit la datorie nu simția înțepăturile frigului. Luarea lui aminte era întinsă ca un arc din care săgeata e gata să țâșnească — cu urechea urmărea cel mai neînsemnat sgomot, dar tăcerea de mormânt se întindea de jur împrejur. Marele oraș dormea somnul trudnic al nopților de iarnă.

Sosi minutul să pornească în cercetarea vecinătății. Soldatul Budu Marin își potrivi voinicește arma pe umăr și porni. Ochii lui isteți sfredeleau întunericul... nimic! Când se întoarse la post, deodată, ajuns în dreptul gheretei lui i se păru că zărește ceva mișcând înăuntru. Să fi fost o părere? Bravul pionier iuți pașii; acum e în fața gheretei. O clipă și un necunoscut se asvârle ca fulgerul asupra lui, încearcă să-l amețească sub greutatea ciocnirii. In acelaș timp o mână voinică apucă arma. Urmează o luptă surdă.

Dar dintr'o smucitură voinicească santinela s'a desprins din strânsoare, iar când agresorul încercând să-l prindă din nou se asvârle asupra lui, soldatul Budu Marin înalță arma și-l trăsnește în inimă.

„Pentru vigilența și credința arătată în serviciu, soldatul Budu Marin a fost înălțat la gradul de fruntaș și decorat cu Ordinul Bărbăție și Credință, cl. II-a...

„Având în vedere curajul, destoinicia, devotamentul și credința neclintită, arătate de acest vrednic ostaș în serviciul de santinelă și ca fapta sa să fie pildă pentru toți ostașii în îndeplinire ordonăm înălțarea la gradul de Caporal a fruntașului Budu Marin, ctg. 1934"...

Așa sună ordinul de zi pe Corpul de Armată, prin care se preamărește fapta vitejească a santinelei.

„Inălțat"!... minunat și eroic cuvânt! Inălțat în stima camarazilor și în dragostea țării! Fiindcă faptul de eroism, dela marele comandant până la ostașul cel mai modest, sunt titluri de glorie deopotrivă de pilduitoare.

GHICITORI

Ursu'n sat
Câini nu bat.
(Coşul casei)

*

Tata lungu
Mama lată
Lelea sbeguială.
(Coşul, vatra şi uşa).

*

Tata lungu, mama lată
Soru-mea rujată.
(Coşul, soba şi vatra)

*

Am un berbec
Pe din lăuntru negru
Pe din afară roşu.
(Coşul casei)

*

Şade grecu pe cipec
Şi mănâncă mălai sec.
(Coşul)

*

Toţea moţea cel bătrân
Şade afar' şi bea tutun.
(Coşul casei)

*

Am un uncheaş
Cu căciula moţată şi
o gaură în burtă.
(Coteţul)

*

Popa intră în biserică
Şi ciomagul îl lasă afară.
(Coţofana)

*

Tonţa, monţa
Se suie pe tonţoi monţoi
Dar tonţoi monţoi
Nu se suie pe tonţa monţa.
(Coţofana şi porcul)

*

Lung ca sulu
Verde ca mătasa
Şi alb ca lâna oii.
(Coţofana)

*

Ce se face singură în casă.
(Crăpătura)

*

In pădure născui
In pădure crescui
Acas' dacă m'aduseră
Frumos sovon îmi puseră.

*

(Culmea)

Bate mâţa cu vătraiul
Că de ce n'a scos mălaiul.
(Cumpăna fântânii)

*

Un ştrai mare vărgat
Peste mare aruncat.
(Curcubeul)

*

Am o pătură vărgată
Peste mare aruncată.
(Curcubeul)

*

Ştergar vărgat
Peste mare aruncat.
(Curcubeul)

*

Am un copilaş
Când îl iei în braţe plânge
Când îl pui jos tace.
(Dibla)

*

Am o găinuşe gălbenuşe
Cu minciunile în guşe
(Dibla)

*

Ţipă dracu prin copaci
Şi drăcoaica în scorbura copacului.
(Dibla)

*

Pe valea lui Văituş
O mierlă cu două guşi.
(Disagii)

*

Pe coasta lui Gălbenuş
Un curcan cu două guşi.
(Disagii)

*

Teie 'ntinse
Ghieme strânse
Hop, blăni îngrop.
(Dovleacul)

*

Am un bou roşu
Toată vara îl ţin legat
Şi toamna se sparge de gras.
(Dovleacul)

*

Hendriţă mendriţă
Cârcei toboriţă.
(Fasolea)

*

Stog lungu
Îl pică mucu.
(Fântâna)

*

Nici sus, nici jos
Nici afară, nici în casă.
(Fereastra)

VASILE ALECSANDRI

Din generaţia plină de avânturi şi pozitivistă a anului 1840, aceea care a creat societatea românească modernă, în toate domeniile, face parte şi Vasile Alecsandri. Fiu de boier moldovean, a învăţat la Paris şi a călătorit prin ţări depărtate, Italia, Spania, în Orient, căutând să cunoască oamenii şi să-şi îmbete fantezia sa de poet. Tânăr de tot, abia de avea 20 de ani, a început să scrie, publicând mai întâi în revistele prietenului, Mihail Kogălniceanu. Intre primele scrieri din jurul anului 1840 se află note de călătorie în Italia, scrise în nota timpului, în care realul era împletit cu fantasticul. Dar nu în proză s'a distins Alecsandri, unde n'a lăsat numai câteva schite de note de drum, unele scrisori de interes politic şi biografic şi în poezie. Până la Eminescu, Alecsandri este cel mai mare poet al nostru. In poezia sa sunt cuprinse sentimentele iubirii de ţară şi de natură, în care poetul nostru este neîntrecut. Ceeace rămâne, în primul rând, dela Alecsandri sunt pastelurile, poeziile în care se zugrăveşte natura: câmpiile întinse ale ţării, lunca dela Mirceşti moşia unde poetul îşi petrecea o parte din timp, anotimpurile, primăvara, vara, iarna, cântecul păsărilor, florile şi miresmele pajiştelor de verdeaţă. In acest fel de poezie este de neîntrecut.

Dar Alecsandri este primul poet care s'a îndreptat spre comorile necunoscute până atunci ale folclorului, ale creaţiilor poetice populare. El este acela care a colindat satele Moldovei şi Bucovinei şi a strâns depe buzele ţăranilor noştri acele minunate doine şi legende, culmi ale simţului poetic popular. După 1850, Alecsandri le publică în volum, deschizând astfel un nou drum de inspiraţie şi interes în literatura românească. El este acela care a descoperit şi a impus Mioriţa, care rămâne unul din cele mai mari merite ale poetului Alecsandri.

In 1877, când ţara ducea războiul independenţii sale, Alecsandri a cântat în versuri eroismul românesc luptele dela Rovine, Griviţa, pe sergentul Peneş Curcanul, eroismul generalilor şi soldaţilor noştri. Poeziile sale patriotice sunt culmi ale acestui gen în poezia noastră.

Pe lângă poet şi prozator, Alecsadri a fost şi autor de teatru. A început cu piese uşoare, comedii scurte, în care râdea de străini, de acei care pocesc limba strămoşească, de obiceiurile de mahala şi cele orientale pentru ca să treacă la comedii de caracter. La apusul vieţii sale a scris şi drame istorice, oprindu-se la trecutul istoric românesc sau la subiectele romane, strămoşii noştri.

Pe lângă poetul şi autorul de teatru, Alecsandri a avut şi o însemnată activitate politică. Alături de Kogălniceanu şi alţi moldoveni, marele nostru poet a luptat ca nimeni altul pentru realizarea unirii Principatelor şi pentru cunoaşterea neamului românesc în străinătate la justa sa valoare. Pentru tot ce a scris pentru lupta sa patriotică, Vasile Alecsandri s'a bucurat de stima tuturor Românilor şi a străinătăţii, fiind socotit ca unul dintre cei mai mari literaţi români, în acelaş timp şi ca un mare şi valoros poet al latinităţii.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

SEIMENI. Matei Vodă organiză în Ţ.-Rom., pela 1635, un corp de soldaţi numiţi Seimeni, puşcaşi aleşi, mai toţi sârbi (2 până la 2500 oameni). In capul lor erea căpitanul, numit apoi polcovnic. Uniforma lor erea roşie. La 1654 o răscoală a S. contra lui Mihai Vodă şi apoi alta la 1655, aduse suprimarea lor sângeroasă de căcătre Constantin Vodă Şerban. Spre finele sec. 17 S. reapar câtva timp (1000 oameni la 1681). — In Moldova, pe aceeaşi vreme ereau cam zece companii de „S. hătmăneşti". — (nume turcesc).

• •

CUZA. Familie boer. şi domn. din Moldova, unde e cunoscută din sec. 17. Probabil de origină ital. din Dalmaţia. — Dumitraşcu C., vel spătar, partizan al pretendent. Ceaur, fu tăiat de Mihai Racoviţă la 1717. — Ioniţă C. spătarul, nepot de fiu preced., ucis la 1778 de Const. Moruzzi, bănuit de conspiraţie,—Gregore, om politic, 1848. ALEXANDRU IOAN, cel d'ântâi Domn al României, 1859 — 1866. (n. 1820 † 1873). Ales Domn al Moldovei 5 Ian. 1859, apoi al Ţ.-Rom. la 24 Ian. Această unire personală (ţările se guvernau încă deosebit) se schimbă în unire de fapt, definitivă, la 1862. Sub Cuza, ajutat de patrioţi luminaţi, în frunte cu Kogălniceanu, se îndepliniră reforme mari: Reorganizarea armatei, secularizarea averilor monăstireşti, împroprietărirea ţăranilor (legea rurală). Se făcură codicele civil şi criminal, se organiză învăţământul public. Un complot al celor nemulţumiţi de unele acte arbitrare ale Principelui, îl sili să abdige în Feb. 1866, † 5 Mai 1873 la Heidelberg (înmormântat la moşia lui Ruginoasa). Domnia Princ. Cuza deschide calea României moderne.

• •

BOGDAN I. Domn Ţării-Mold. pe la 1355-1365. Din neamul Voevozilor din Maramureş, fiul lui Ştefan, fiul magistrului Nicolae. Răsvrătit contra Regelui Ludovic, pătrunse în valea Moldovei unde intră în luptă cu vărul său Sas, voevodul de acolo, şi apoi cu Balc pe care-l înlătură, întemeind domnia neatârnată a M. La 1360 era stăpân neturburat al ţării, care se întindea până la Siret la răsărit şi la Nord. Işi aşezase scaunul de la Baia la Rădăuţi, unde muri 1365 (îngropat în biserica ridicată de el acolo). Laţcu, fiul său, îl urmă, iar fiica sa Margarita fu soţia voev. Muşat, ai cărui urmaş luară moştenirea domniei.

• •

SANGIAC (liva). Districtele în cari era împărţită Impărăţia turcească; sub diviziune a vilaietului sau provinciei. Capul unui s. era Mutşeriful sau Sangiac-Bey (din sec. 16 paşă cu 2 tuiuri). Sangiacurile vecine cu Ţ.-Rom. şi Mold. erau: S. de Vidin, de Nicopoli (de care ţineau raialele Giurgiu, Brăila şi Turnu), Silistra, Tulcea, Bender, Akkerman. (v. şi vilaiet).

• •

ROBII, ROBIA. In stare de robie (sclavie) se găseau în mod excepţional, în Ţ. Rom. şi Mold., Ţiganii, şi la o vreme (în Mold. sec. 14—17) şi Tătarii prinşi. Ţiganii apar ca robi în sec. 14 şi fură liberaţi d'abia la mijlocul celui de-al 19. Robul era deplină proprietate a stăpânului, ca un bun mobil, putând fi vândut, schimbat, dăruit. Progenitura lui era tot a stăpânului. In unele privinţe însă, robul ţigan se deosebia de sclavul antic: aşa, proprietarul nu avea asupra lui dreptul de moarte; condiţia lui era mai bună în general. Robii erau: domneşti, boereşti, mânăstireşti. R. a fost desfiinţată definitiv prin actul de emancipare al Ţiganilor la 1854.

• •

JUDEŢ. O formă a cuvântului vechiu „judec". Insemna în genere căpetenie, judecător din vremea dinainte de întemeierea Ţării Româneşti. De la exercitarea autorităţii jud., vine numele teritorial de „judeţ" (v. mai jos). In sens restrâns, localizat, a rămas până mai târziu (sec. 18) numirea de judeţ pentru capul administraţiei (primar act.) unui târg în Ţara-Rom. (după cum era şoltuzul în Moldova, unde în vremea veche, jude se numea capul satului).

• •

JUDEŢ, judeţe. Ţara Românească e împărţită din vechime în judeţe, pe cari le aflăm din sec. 15 aproape în numărul şi formaţia teritorială de azi. Origina lor e legată de autoritatea unor vechi judeţi-voevozi din veacul de mijloc, păstrând numele acestei rânduiri. Organizarea judeţelor e desigur datorită Domnilor din sec. 14. De atunci în capul judeţelor era un pârcălab, căpitan, vornic sau ban, cu sarcini administrative, militare şi de judecată, pe cari nu le cunoaştem bine. In sec. 18 fu înlocuit cu ispravnicul al cărui urmaş modern (de la 1864) e prefectul. Unele judeţe, cunoscute din vechime, au dispărut (Jaleş, Motru, Secueni, Gilort, Balta); celelalte şi-au păstrat numele. Aceste nume vin în mare parte de la râuri (11), altele dela configuraţia solului (M... sau dela populaţie (Vlaşca), de la nume de oameni (3): Mehedinţi, Romanaţi, Vâlcea), sau dela oraşe (1). In Moldova, judeţul se numea „ţinut"; numele de judeţ a fost introdus numai după Unire (v. şi *ţinut*). Judeţele din Transilvania, Banat şi ţările alăturate, corespund comitatelor ungare dinainte de 1918.

• •

SARMISEGETUZA (Sarmategte, Sarmazega). La satul de azi Grădiştea, la S. W. de Haţeg în munţii Sebeşului (J. Huniedoara), în localitatea dacă S. (probabil reşedinţa Regelui Decebal), Traian întemeiă oraşul rom. ULPIA TRAIANA Augusta Dacica Sarmisagetusa, rămasă capitala Daciei şi reşedinţa guvernatorului roman. Săpăturile, ce se urmează încă, au dat la iveală şcolo construcţii importante de piatră şi ziduri puternice, forum, sedes Augustalium, amfiteatrul, altare, terme, sculpturi. Cetatea, ale cărei ziduri de piatră închideau oraşul, era pătrată. Necropolă (sarcofagii). In sat, muzeu arheologic roman.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

37.

XXΔ

38. In cercurile duble trebue să fie distribuite cifrele 3, 8, 14 şi 15. Ambele diagonale cuprind: 2, 1, 12, 13, 5, 7, şi 4, 10, 11, 9, 6, 6.

39.

GRAVEUR

40. O PROBLEMĂ CU MONETE

Moş Glumici pune pe masă 10 monede într'un singur rând şi ne spune să regrupăm monetele în aşa fel încât după aceea, să se găsească pe masă cinci perechi. Această operaţiune însă trebue să fie făcută după următoarea regulă: se ia o monetă, se sare peste alte două monete, aşezând-o apoi lângă cea aleasă. Se continuă în acest fel, sărind întotdeauna două monete. Exemplu: 1 lângă 4, 3 lângă 5, 10 lângă 7, etc. Bineînţeles că aceasta nu este începutul deslegării, ci aceste cifre au fost date numai ca exemplu.

*

41. TRIUNGHIUL MULTIPLICAT

Avem în desemn un triunghiu mare şi în ei 4 mai mici. Se cere ca triunghiul mare să fie împărţit în 5 părţi astfel încât să se poată forma din părţile obţinute, fiecare din triunghiurile cele mici.

Săgeţile (a) indică de unde pornesc tăieturile. Problema se poate soluţiona numai pe cale geometrică.

*

42. SE POATE

Cum se poate ca să scoţi din această figură un chibrit şi totuşi să poţi să faci trei dreptunghiuri?

*

43. CU DOUĂ PERPENDICULARE

Forma aci arătată să fie tăiată cu ajutorul a două perpendiculare astfel ca, printr'o potrivită aşezare a celor două părţi mai mici, să obţinem un pătrat perfect.

*

44. CHIBRITURI IN UNGHIU

Cu 9 chibrituri se construeşte figura din ilustraţie, care are 14 unghiuri drepte, patru în fiecare pătrat, două între pătrate şi 4 formate prin chibritul aşezat vertical.

Să mutăm cele 9 chibrituri, astfel încât să avem 22 unghiuri drepte.

Reportajele Zilei

Din țară — **Din străinătate**

GÂND DE RECUNOȘTINȚĂ PENTRU EROII DELA STALINGRAD

In cuvântul adresat națiunii, d. Mareșal Antonescu a spus:

„Rog Neamul întreg să închine un gând de recunoștință în biserici pentru eroii dela Stalingrad".

Duminică s'a oficiat în Sfânta Biserică a Patriarhiei și în toate bisericile din țară o slujbă religioasă pentru cinstirea acestor eroi.

Neamul întreg a închinat un gând de credință și și-a îngenunchiat recunoștința în fața altarelor pentru ei.

La orele 11 dimineața, domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului a sosit, însoțit de d. prof. Mihai Antonescu, la biserica Sfintei Patriarhii.

La sosire, d. Mareșal Conducător al Statului și d. vice-președinte al consiliului de miniștri au fost întâmpinați de: comandantul militar al Capitalei, d. general de corp de armată Const. Nicolescu, general de divizie Nic. Pălăngeanu, prefectul poliției Capitalei și de șeful protocolului președinției consiliului, d. Gh. Darie.

O companie de onoare din batalionul de gardă al Conducătorului, cu muzică și drapel, a dat onorurile.

La intrarea în biserica Sf. Patriarhii, d. Mareșal Antonescu, Conducător al Statului și d. vice-președinte al consiliului de miniștri, au fost întâmpinați de Inalt Prea Sfinția Sa Nicodem, Patriarhul României.

Slujba religioasă a fost oficiată de însuși Inalt prea Sfinția Sa Nicodem, Patriarhul României, înconjurat de un sobor de preoți format din arhimandriții Inochentie, Filaret și Ghius, protosinghelii: Nicodem Zamfirescu, Evghenie Orghidan, Ghervasie Crețu, pr. căpitan G. I. Barbu, confesorul batalionului de gardă al Conducătorului, arhidiacon Uncu, diaconul Cerbu, Dincă și Arsenie Dumitru.

După slujba religioasă, d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului a trecut în revistă compania de onoare ce se afla în curtea Patriarhiei.

La sfârșit, ostașii din compania de onoare a batalionului de gardă al Conducătorului au defilat în fața d-lui Mareșal Conducător.

GRIJE PENTRU LUPTĂTORII DE PE FRONT

Indatoririle studenților din străinătate

In Consiliul de miniștri care a avut loc sub președenția d-lui prof. Mihai Antonescu d. Vice Președinte al Consiliului a dat dispozițiuni ca toate departamentele să respecte dreptul la înaintare al mobilizaților, considerându-se serviciul pe front ca serviciu prestat, precum și ca toate autoritățile să rezerve din funcțiunile administrative vacante un număr de posturi, care să fie ocupate numai cu caracter provizoriu, urmând ca numirea definitivă să se facă din rândurile celor care au fost mobilizați.

Consiliul s'a ocupat apoi de situația spitalelor și atelierelor de proteze pentru invalizi, precum și de condițiunile în care invalizii își primesc protezele și reeducarea profesională.

D. Vice Președinte al Consiliului a rugat pe d. general C. Pantazi, ministrul Apărării Naționale și pe d. dr. P. Tomescu, ministrul Sănătății, să creieze condițiuni cât mai largi pentru vizitarea invalizilor internați în spitale de către familiile lor pe toată durata tratamentului, precum și ca pentru distribuirea protezelor și pentru îngrijirea lor să se caute a se forma subcentre regionale.

Consiliul s'a ocupat de situația studenților români aflați la studii în străinătate.

S'a hotărît ca să nu se mai acorde burse, ajutoare și schimburi decât pentru studiile care nu pot fi făcute în țară, pe toată durata războiului și să fie obligați a satisface serviciul militar toți acei care n'au fost trimiși de Stat pentru studii de specializare urgente, întrucât dacă unii studenți din țară, care nu primesc nici un fel de sprijin din partea Statului, și-au făcut și își fac datoria militară, nu este potrivit ca studenții care primesc și sprijinul statului pentru studiile în străinătate să aibă privilegiul de a nu-și respecta îndatoririle militare.

CINSTE PENTRU VITEJI

Sâmbătă dimineață s'a oficiat la Biserica Albă o slujbă religioasă pentru pomenirea eroilor sburători români și din inițiativa Asociației A. R. P. A. a avut loc parastasul pentru împlinirea a șapte ani dela moartea lt. aviator Petrică Ivanovici.

Solemnitatea s'a desfășurat în prezența d-lui general de escadră aviator Gh. Jienescu, ministrul aerului.

Petre Ivanovici a fost unul din aviatorii noștri străluciți, — iar moartea lui întâmplată în împrejurări dramatice, a lăsat unanime regrete în rândurile sburătorilor. Solemnitatea dela Biserica Albă, a reunit în jurul memoriei celui dispărut, pe toți acei cari l'au cunoscut și i-au prețuit valoarea. Parastasul s'a desfășurat într'o atmosferă de impresionantă reculegere, asistența aducând un pios omagiu atât aceluia care a fost Petre Ivanovici, cât și tuturor aviatorilor români căzuți la datorie pe frontul de răsărit.

LIPSA ALIMENTELOR DEVINE TOT MAI SIMȚITĂ IN ANGLIA ȘI IN AMERICA

Revista săptămânală „News Review", care apare la Londra, se întreabă care va fi situația aprovizionării cu produse alimentare a Angliei în cursul anului 1943.

Răspunzând la această întrebare revista arată că nu trebue să se uite faptul că Marea Britanie depindea, înainte de izbucnirea războiului, în ce privește aprovizionarea cu alimente, de importul colonial care acoperea 60 la sută din nevoile sale.

Sforțările făcute de Anglia, pentru a spori producția, nu pot să facă Anglia independentă de importul produselor alimentare. De acest lucru își dau seama toți englezii, atunci când stau la masă.

*

Se află din Iran că situația alimentară continuă să se agraveze acolo și că, în urma lipsei de făină guvernul a decis să monopolizeze fabricarea pâinei, ordonând închiderea tuturor brutăriilor particulare.

*

Expedierile de produse alimentare americane în Marea Britanie au trebuit să fie micșorate, din cauza necesității de a se spori aprovizionările alimentare în Rusia sovietică pe baza legii de împrumut și închiriere.

Această știre a fost dată la Washington de către d. Wickard ministrul agriculturei, care a adăogat că bolșevicii cer să se acorde cea mai urgentă precădere expedierilor acestor produse alimentare.

*

Lipsa de porumb, care domnește în toată Africa Orientală, a obligat autoritățile militare britanice să ia măsuri pentru a se aproviziona cu porumb din țările de peste Ocean.

Se amintește că recolta de porumb în Africa Orientală a fost în ultimii ani foarte redusă, iar actualele rezerve sunt folosite în parte drept furaj pentru vite. Această lipsă de porumb ar putea să se transforme într'o adevărată catastrofă în ceeace privește alimentarea milioanelor de indigeni din Africa de Sud, cari în general se hrănesc cu porumb.

Vând blana ursului din pădure...

Revista săptămânală spaniolă „Espanol" publică un document din care rezultă că democrațiile, masoneria și bolșevismul au și împărțit Europa. Democrațiile și masoneria se tem însă să fie trădate de bolșevism. Ele lucrează deci, cu mare grijă, așa încât nici să nu piardă ajutorul sovietic contra axei, nici să nu îngăduie realizarea planurilor revoluționare ale sovieticilor.

Documentul este o circulară secretă trimisă de Marele Orient din Lisabona, la 17 Noembrie 1942, tuturor lojilor din peninsula Iberică.

După informații ale lui Intelligence Service, Stalin ar avea intenția să provoace revolte comuniste în Spania, Portugalia și la Gibraltar, spre a folosi faptul împlinit.

„Este o nebunie să se nesocotească pericolul submarinelor"

Un ziar care apare în Argentina, în limba engleză, publică un articol în care se ocupă de pericolul submarinelor.

„Germania construește actualmente un număr atât de mare de submarine, încât aliații nu pot să facă nimic împotriva acestui pericol. Atât timp cât submarinele germane nu vor fi ținute în respect, Statele Unite nu vor putea să ia parte la războî într'o măsură considerabilă. Este o adevărată nebunie să se nesocotească gravitatea pericolului submarinelor.

Deasemeni este nesăbuit să se creadă în posibilitatea unei prăbușiri a puterilor Axei atât timp cât pericolul submarinelor nu va fi înlăturat. Nu trebue să se creadă că debarcarea aliaților în Africa de Nord constitue o dovadă a supremației lor navale, deoarece convoiele au fost escortate până în Africa de o flotă extraordinar de puternică. Actualmente, vapoarele care transportă arme, muniții și alimente, trebue să se lipsească de protecția vaselor de linie și vaselor purtătoare de avioane.

Un alt fapt negativ este lipsa de eficacitate a avioanelor de bombardament cu mare rază de acțiune, menite să protejeze convoaiele. Rezultatul acestor măsuri este inexistent, întrucât submarinele operează în afara razei de acțiune a avioanelor. Până acum nu s'a produs nici un fapt care să îndreptățească părerea că avioanele de patrulare ar putea fi înlocuite prin avioane cu o rază mare de acțiune".

Grecia nu poate să stea alături de englezi și de americani

D. Passadakis, noul guvernator general al insulei Creta, numit de guvernul elen, a dat o proclamație către populația din Creta, subliniind că trupele puterilor Axei nu sunt trupe de cucerire.

Dimpotrivă, a spus guvernatorul general, trupele puterilor Axei trebue să fie socotite ca trupe amice și aliate, fiindcă ele luptă împotriva pericolului bolșevic ce amenință întreaga Europă, deci și Grecia.

Grecia nu poate sta alături de englezi și americani, care dau sprijinul planurilor criminale ale bolșevicilor. Grecia nu trebue să ia parte la crima împotriva națiunilor europene fiindcă dacă ea ar lucra împotriva intereselor europene, ea nu ar mai fi demnă de onoarea sa ce datează de secole.

CONCENTRARE DE FORȚE IN ITALIA

Hotărîrea Ducelui Mussolini de a chema la guvern o altă echipă de luptă este socotită în toate țările ca o nouă concentrare de forțe. Nimic nu poate vorbi mai limpede de acest sens decât faptul că Ducele Mussolini a luat încăodată în mâinile sale lucrările atât de importante ale ministerului afacerilor străine.

O altă confirmare a acestei păreri este socotită la Berlin mărirea Oficiului italian al producției de războî, din care s'a făcut un minister plin. Concentrarea asupra nevoilor războiului mai este vizibilă și din faptul că în noul cabinet se simte foarte mult elementul vechilor luptători de pe front, așa cum reiese din numirea președintelui Asociației luptătorilor, consilierul național Amilcare Rossi, care a fost numit subsecretar de stat la președinția consiliului.

China lui Ciang Kai Shek nu mai poate să reziste

Soția ambasadorului Chinei la Londra, d-na Wellington Koo, a vorbit la Filadelfia în fața lucrătorilor unei uzine de armament.

Ea a arătat că rezistența regimului din Ciungking slăbește deoarece nu primește ajutor suficient dela aliații săi.

La afirmația președintelui Roosevelt că Ciungkingul primește azi pe calea aerului tot atât material cât primea prin șoseaua din Birmania, oratoarea a declarat că din tot programul de împrumut și închiriere, Chinei nu îi revine decât două la sută. Niciodată nu a ajuns însă în Birmania mai mult de un procent și numai o jumătate la sută a ajuns cu adevărat în China de sub regimul din Ciungking.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

România e neinduplecată și hotărîtă

Ziarele germane continuă să se ocupe de sfârșitul luptei eroice dela Stalingrad, consacrând cuvinte elogioase luptătorilor români.

Astfel, un ziar publică un articol intitulat: „România neinduplecată și decisă", în care spune între altele:

Ca și aliații lor germani, românii știu ce îi așteaptă, ca popor de margine, dacă în această luptă hotărîtoare de destin ar învinge bolșevismul.

Din acest impuls al conștiinței proprii se hrănesc voința de luptă a fiilor de țărani români pe frontul de răsărit, eroica lor sângerare, avântul lor vitejesc și hotărîrea lor de nezdruncinat pentru ducerea războiului total.

Cuvântările Mareșalului Antonescu și ale d-lui prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele consiliului de miniștri, au precizat încă odată că România este hotărîtă, indiferent de împrejurări, să ducă lupta până la capăt.

Lozinca războiului total a fost înțeleasă fără rezerve și acceptată și în România de întreaga națiune din motivul că oricine știe că altfel s'ar ajunge la o prăbușire sigură. Ea este plină de încredere, de hotărîre și dârzenie.

Un alt ziar german arată că știrea despre sfârșitul luptei de la Stalingrad a fost primită în România cu demnitate și mândrie.

După ce arată impresia deosebită produsă în România de felul cum Germania a prețuit importanta contribuție a trupelor române la Stalingrad, ziarul publică în traducere germană textul Imnului Regal Român.

Cinstirea eroilor căzuți

Duminică 7 Februarie la Ateneul M. S. Regele Mihai I, din suburbana Grivița, au fost comemorați într'un cadru emoționant eroii căzuți în războiul sfânt.

O placă comemorativă s'a așezat, sub o sfântă icoană, pe care placă a rămas incrustată pildă generațiilor ce vor veni, jertfa celor 52 de eroi ai suburbanei Grivița.

In clipa când d. Stroescu, directorul Ateneului, a făcut apelul celor 52 de eroi și sala a răspuns „Mort pentru patrie", vibrau de emoție sufletele celor prezenți.

O atmosferă de caldă înălțare plutea în această manifestare patriotică.

In genunchi, un elev a declamat plângând o odă eroică; o doamnă directoare a recitat fragmente eroice; iar corul dirijat de inimosul român macedonean Trosca Crum, a emoționat sala prin cântecele patriotice de înaltă sensibilitate și tensiune eroică.

A cerut să fie trimis pe front

Controlorul Socrate Pavelescu dela Oficiul de aprovizionare al Municipiului, mobilizat pentru lucru la acea instituție, a cerut și i s'a aprobat să fie trimis pe front.

EXTERNE

Cinstirea memoriei unui erou german

Fuehrerul a acordat „post mortem" frunzele de stejar la Crucea de Cavaler căpitanului Knacke comandantul unei escadrile de vânătoare de noapte, căzut pe câmpul de onoare.

Luptând totdeauna cu un curaj extraordinar, căpitanul Knacke a avut victorii strălucite. In noaptea de 30 spre 31 Mai 1942, el a doborît singur trei bombardiere inamice iar în altă noapte, peste câteva săptămâni, a doborît tot singur, trei bombardiere britanice într'o jumătate de oră.

In ultima luptă pe care a dat-o căpitanul Knacke a ajuns la cifra de 44 avioane inamice doborîte în lupte de noapte. El este al 100-lea ostaș din forțele armate germane, care primește frunzele de stejar la Crucea de Cavaler.

Papa ajută la reclădirea bisericilor dărîmate de britanici

Suveranul Pontif, care a adresat de curând cardinalului Ascalesi o scrisoare în care își exprima durerea și compătimirea pentru victimele din populația civilă, pricinuite de atacurile aeriene, a trimis acum cardinalului Ascalesi, prin cardinalul Maglione, secretar de stat, o sumă de 50.000 lire drept contribuție pentru repararea bisericilor din Neapole, care au avut de suferit de pe urma bombardărilor.

„Mișcarea prizonierilor"

In Franța a luat ființă o nouă organizație care va avea sarcina de a rezolva chestiunile privitoare la prizonierii de războiu repatriați.

Această organizație se numește „mișcarea prizonierilor" și înlocuește „Asociația prizonierilor", care a fost dizolvată.

Programul noii organizații este următorul:

Combaterea comunismului;

Punerea în acțiune a revoluției naționale și combaterea tuturor acelora care ar încerca să-i stea împotrivă;

Combaterea gaullismului și a „politicei de așteptare".

Manifestul-program constată că Franța a pierdut tot ce putea pierde și că nu mai are acum nimic de pierdut, dar în schimb are totul de câștigat.

Cine-i vinovatul?

Ziarele sovietice „Pravda" și „Izvestia" cer lucrătorului sovietic o activitate continuă, utilizarea oricărui moment pentru ridicarea producției.

In același timp, corespondentul ziarului „Isvestia", se plânge de situația dintr'o uzină de mașini.

„Acolo se risipește într'o cantitate imensă petrol, cărbune, benzină și energie electrică. Printre lucrători domnește o lipsă totală de disciplină. Vinovații trebuesc trași la răspundere!"

Un singur fapt este trecut sub tăcere: situația desnădăjduită a lucrătorilor sovietici. Nu se poate pretinde o muncă susținută dela un om care se hrănește insuficient și trăește în condițiuni groaznice.

Cât despre risipa din uzine, de aceasta nu sunt vinovați lucrătorii, ci desorganizarea și ordinele haotice ale conducerii comuniste".

1943 **FEBRUARIE** 28 zile
Răs. soarelui 7,11 SAPT. 7 Ap. soarelui 17,19

MARȚI

9

ORTODOX: Muc. Nechifor
CATOLIC: Apollon. Nechifor
PROTESTANT: Apolina

Zile trecute 39
Zile rămase 326

„N'ați avut în constanța voastră decât un singur crez: Patria!"
(Mareșal Antonescu)

Pierderile englezilor la Hamburg

După cum s'a stabilit din ultimele rapoarte primite, britanicii au pierdut în noaptea de 3 spre 4 Februarie, cu prilejul sborurilor, pe deasupra regiunii Hamburg, încă 3 avioane de bombardament „Stirling" cu 4 motoare.

Așadar, numai în acea noapte, artileria antiaeriană germană și aviatorii germani vânători de noapte au doborît 21 avioane britanice, iar pierderile totale ale englezilor din ziua de 3 și din noaptea de 3 spre 4 Februarie au fost de 31 avioane, în majoritate aparate de bombardament cu patru motoare.

Pe de altă parte, știri din Londra arată că piloții americani, cari au luat parte la raidul împotriva Hamburgului, au declarat la înapoiere că apărarea antiaeriană a acestui port este pur și simplu formidabilă.

Germanii au adăugat piloții americani, au știut să camufleze în mod admirabil instalațiile din port, iar focul de baraj și acțiunea escadrilelor germane de vânătoare sunt de o violență nemaipomenită.

Bustul lui Lenin la Londra, mânjit cu păcură

Statuia lui Lenin, desvelită de ambasadorul sovietic Maisky în cursul iernii 1941 la Halford Square din Londra, a fost grav avariată zilele trecute.

Bustul lui Lenin a fost lovit cu un obiect tare, astfel că bărbia i-a fost distrusă în bună parte. După aceea a fost împroșcat peste tot cu păcură.

Probabil că bustul nu va mai putea fi reparat și va fi înlocuit cu altul nou.

Alți voluntari spanioli pentru frontul rus

Un nou contingent de 1.200 voluntari din „Divizia Albastră" spaniolă, a plecat pe frontul sovietic.

Voluntarii au fost salutați în mod călduros, la San Sebastian și Irun, de o enormă mulțime, în frunte cu autoritățile locale.

Marile fapte ale aviației la Stalingrad

Din descrierile germane asupra luptelor eroice de apărare ale Armatei VI-a, se află acum amănunte interesante, cari arată în toată măreția lor luptele grele ale trupelor germane și activitatea curajoasă a aviatorilor germani. In cursul luptelor dela Stalingrad s'a reușit de a aduce în spitalele germane cu avioanele de transport 47.000 bolnavi și răniți din Armata VI-a. Aceste zboruri s'au făcut cu cele mai mari dificultăți și sub vecinica amenințare a morții. Aviatorii care și-au luat misiunea atât de grea de a salva răniții, aveau la dispoziție numai spații insuficiente de aterizare, cari în parte se aflau în zona desfășurării artileriei sovietice. Aceasta însă nu a intimidat pe viteji aviatori germani de a-și lua camarazii răniți de la Stalingrad, dacă aveau vreo posibilitate să o facă.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

PE FRONTUL DE RĂSĂRIT

LUPTELE CONTINUĂ CU ACEEAȘI INVERȘUNARE

Și în ultimele zile pe frontul de est au avut loc lupte înverșunate, bolșevicii continuând să arunce în foc forțe mari. Cu toate acestea ei n'au reușit să obțină succese, în fața apărării tenace a trupelor germane și aliate. Numeroase formațiuni blindate germane au dat puternice atacuri, pătrunzând adânc în masele bolșevice și risipindu-le. Prin aceste atacuri a fost făcută legătura între patrulele de sprijin înaintate germane, intercalându-se în frontul defensiv noui trupe, întărindu-se într'o mare măsură adâncimea pozițiilor germane.

Aviația a avut deasemenea o activitate extrem de vie. Avioanele Stuka și avioane de luptă germane, au atacat din zorii zilei și până noaptea târziu, cu bombe de toate calibrele și cu armele de bord, coloane sovietice ce se aflau în mers. In toate aceste acțiuni au fost provocate bolșevicilor grele pierderi, cari cu greu vor putea fi înlocuite.

Puternica și înverșunata acțiune de apărare, marcată de viguroase contraatacuri, dă posibilitatea trupelor germane să păstreze în ansamblu nesdruncinată structura sa. Toate cheile strategice ale frontului de răsărit sunt în stăpânirea forțelor germane și ele vor forma bazele pentru viitoarea ofensivă de primăvară, a cărei amploare va întrece tot ce se poate închipui.

FORȚELE BOLȘEVICE DEBARCATE LA NOVOROSSISK AU FOST NIMICITE

Forțele bolșevice, care au debarcat acum câteva zile în sectorul dela Novorosssik, în spatele trupelor germane și române, au fost strânse pe un spațiu din ce în ce mai mic și cea mai mare parte din ele au fost nimicite. Se pare că, dealtfel, comandamentul bolșevice și-a dat dela început seama că încercarea a dat greș, deoarece trupelor debacate nu li s-au mai trimes ajutoare. Ultimele resturi sunt pe cale de lichidare.

In sectorul Abin, vânătorii de munte germani și români au respins în mod eficace toate atacurile bolșevice.

In cotul Donețului, la est de Schackty, au fost numai lupte locale.

Bătălia defensivă din sectorul gurilor Donului, dere Donețul mijlociu și dela vest de sectorul Oskol, continuă cu aceeași violență.

IN SECTORUL CENTRAL ȘI IN SECTORUL NORDIC BOLȘEVICII AU SUFERIT DIN NOU GRELE PIERDERI

In sectorul mijlociu al frontului de est, mai multe mișcări ofensive ale bolșevicilor izolați au fost respinse. Sovieticii au suferit pierderi considerabile. In sectorul unei singure divizii germane au fost găsiți în ultimele zile peste 2.200 bolșevici morți.

La sud de lacul Ladoga au atacat numai forțe slabe bolșevice, atacurile lor fiind pretutindeni respinse. Poziții de pregătire au fost nimicite de focul artileriei.

In cursul unui atac dat împotriva portului și orașului Murmansk, lovituri de bombe au pricinuit distrugeri.

In apele Extremului Nord, avioane germane rapide de luptă au scufundat un vas comercial de 5000 de tone și au nimicit un cargobot de 6000 de tone.

VIE ACTIVITATE A AVIAȚIEI AXEI PE FRONTUL AFRICAN

In Tunisia, grupuri de luptă germane-italiene, sprijinite cu efect de aviație au cucerit o poziție dominantă și au păstrat-o cu toate contraatacurile inamice. La frontiera dintre Libia și Tunisia, vie activitate de artilerie din amândouă părțile. In acțiuni de recunoaștere, au fost capturați câteva sute de prizonieri. O patrulă americană mai îndrăzneață, care s'a apropiat de liniile germano-italiene, a fost capturată.

STRĂLUCITE SUCCESE OBȚINUTE DE SUBMARINELE GERMANE

Submarinele germane au obținut o nouă și strălucită victorie contra navigației de aprovizionare a inamicului.

Submarine germane, în cursul unor lupte grele și îndărătnice, au scufundat din convoae destinate frontului african și celui sovietic și din altele care navigau spre Anglia, 16 vapoare de mărfuri și de petrol, încărcate până la limită, cu o deplasare totală de 102.500 de tone, precum și 4 vase de transport cu pânză. Alte 3 vapoare au fost avariate cu lovituri de torpile.

Un submarin german a scufundat în Mediterana orientală un crucișetor de clase „Dido".

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 9 II. 1943